

Легіон імені Симона Петлюри

Легіон імені Симона Петлюри — Антикомуністичне Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії

Штурм

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імені СИМОНА ПЕТЛЮРИ

ч. 6 (8)

грудень

1953

Рік видання 2-й

LEGION of SIMON PETLURA

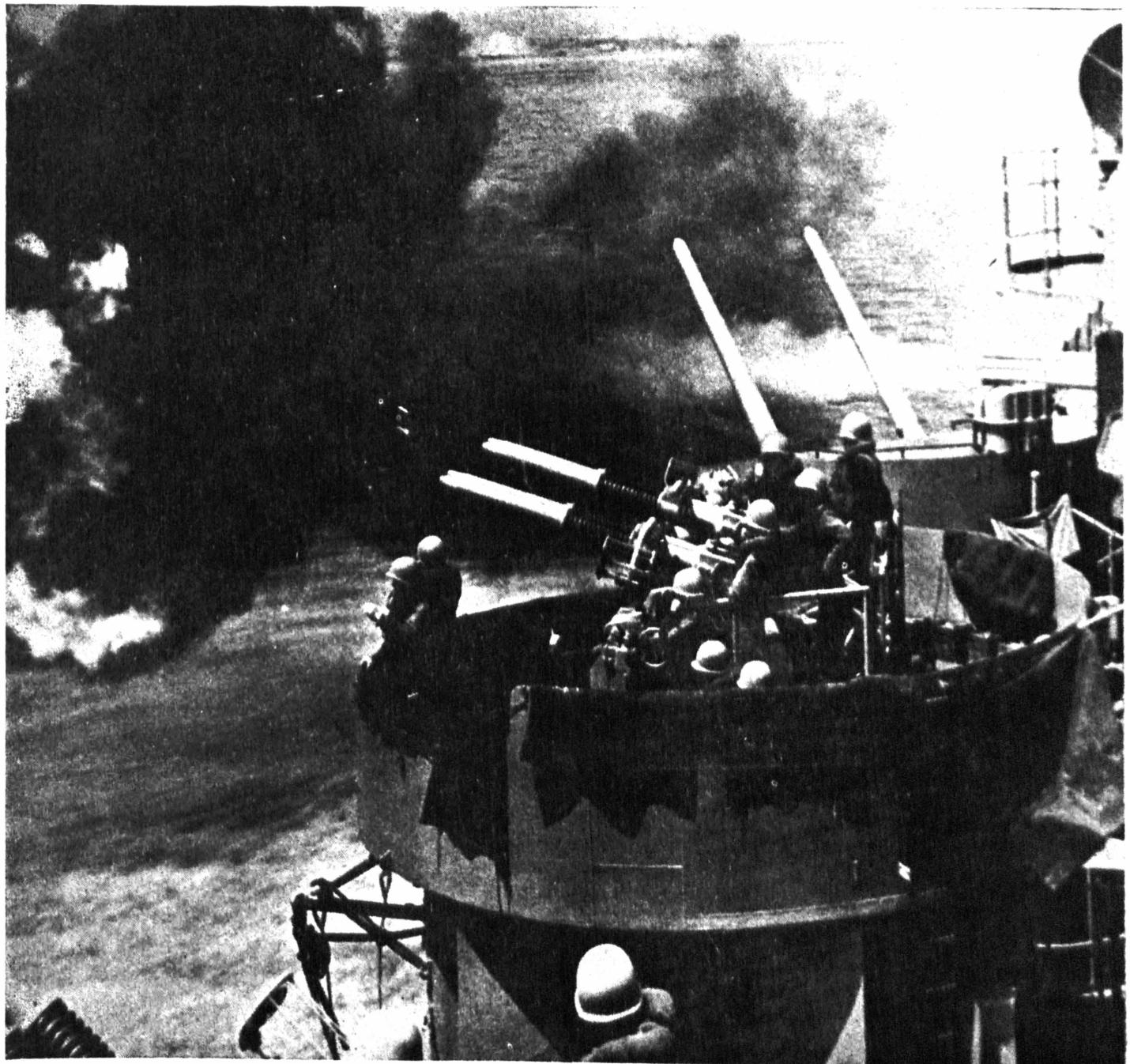
Ukrainian Antikommunistic
Organization of former soldiers
and officers of the Soviet Army

SIMON PETLURA's LEGION

Ukrainischer Antikommunistischer
Verein ehemaliger Soldaten
und Offiziere der Sowjet Armee

LÉGION de SIMON PÈTLURA

Association Ukrainienne Anti-
communiste d'Anciens Soldats
et Officiers de l'Armée Soviétique

З дорожоказів С. В. Петлюри

„Наша боротьба не закінчилась відступом Уряду та армії поза межі Батьківщини. Те становище, в якому ми перебуваємо, можна схаректеризувати так: під натиском переважаючих сил ворога та з уваги на несприятливу міжнародну ситуацію ми відійшли на другу лінію наших бойових позицій, де й провадимо нашу підготовчу працю для осягнення чергової мети нашої боротьби. Ми не вважаємо себе ні морально ні ідейно розбитими. Поки зберігається в нас ця відпорна сила, поки ми плекаємо її, доти ми уявляємо собою для ворога потенціальну небезпеку, яка може статись для нього кожного часу й реальною. Ми певні, бо дійсність щодня нашу певність стверджує, що Україна не помирлась з московсько-комуністичною окупацією, і що вона, зберігаючи відпорну силу в собі, думає і дбас про знищенння, коли слішний час прийде, окупантської влади, збираючи поки що необхідні для цього засоби передумови успішної боротьби. Ми органічна частина нашого народу, живемо одними думками, як і вся наша Батьківщина. Доки цей „увесон“ переживань має місце, доти моральний дух наш, як бійців, уявляє величезну динамічну силу, знищуюча вибуховість якої, залежатиме від свієї попердньої підготовчої праці в тому напрямі; доти й ті позиції, на яких ми сьогодні „окопалися“, набувають не аби якої ваги”.

* * *

„Невиховані в дусі демократії народні маси сходу Європи не розуміли й не змогли відстояти своєї свободи проти воявничого большевизму. Перемігши в Московщині майже без боротьби, большевизм пішов завойовувати бувші „окраїни“ російської імперії. В цій боротьбі загартувалась практично воля й нашого народу до самостійності, національної незалежності у формі демократичної республіки. Сучасне панування московського большевизму в Україні це тяжка життєва і політична школа для українського народу. В неволі гіркій він ще більше полюбив свободу, — в національнім нещастю він згадує минуле, коли хоч короткий час був у своїй хаті хижаком. Ще тяжить мертві руки московського большевизму над нашою країною... Але сили нації ще в не мерли. Енергія народня все більше і більше виривається з під комуністичної кормиги і, головне, зростає політична активність серед українського селянства, робітництва та інтелігенції. Перед революцією ми були лише етнографічним матеріалом, а тепер, після революції і кривавих років за свою вільність і державність, Україна як нація, — як нація, яка знає, чого вона хоче і куди її іти, — є фактом безперечним навіть для наших ворогів”.

* * *

„Українські мечі перекуються на рала тільки тоді, коли гасло — Незалежна Держава Українська — перетвориться в дійсність і забезпечить отому ралові можливість зужитковувати

рідну плодючу землю з її нечисленними багатствами не для потреб третього або другого з половиною чи якого іншого інтернаціоналу, а для устаткування і зміцнення власного державного добра і збагачення рідного народу. Отже: не забуваймо про меч; учімося міцніше тримати його в руках, а одночасно дбаймо про підживлення нацією моральних елементів її буття, творчої любові до Батьківщини, сторожкості до ворога та помсти за кривди, заподіяні нам, — в симбіозі тих елементів знайдемо вірний шлях до звільнення і програму для будівництва”.

* * *

„Нація повинна зрозуміти вагу цієї ідеї, бо від того усвідомлення залежить життя або смерть державного існування нації, її воля і розвигок, чи занепад і державна загибель. Геній нації зуміє подолати й технічні перешкоди для оборони держави й усікі інші труднощі, коли ідея її оборони, як вільна повинність і природня потреба, увішла в свідомість народної маси і стала органічним елементом національної думки. При наявності цього в житті нації витворюється атмосфера, серед якої ніколи не загине голос, що кличе до уваги, чи практичних заходів в справі оборони. Навпаки, тоді він знаходить спінзvuчний відгук, розуміння і підтримку загалу, бо душа нації відкрита для всіх відчувань чи переживань, що викликаються нагадуванням про небезпеку ззовні. Таким чином приходимо до висновку про велике значення моральних чинників, як психологічної бази для вірного й глибого опанування нацією ідеї оборони свого краю. Коли ця база утворена в душі кожного громадянина, технічно-організаційні заходи для оборони переводяться легше, скоріше і продуктивніше. Вони легко набирають плоти і крові”.

* * *

„Ціна крові й жертв, що ними купується мир і добробут нації, завжди буде меншою, коли раніше думають про відповідальну роль війська”.

* * *

„За всяку ціну студенство мусить іти до чужоземних університетів, політехнік і спеціальних академій, щоби пройти систематичний курс науки і повернути в Україну підготовленим до тої ролі, яка їх там чекає”.

* * *

„Учіться, не гайте часу! візьміть з закордоних вогнищ науки як найбільше, перетворіть засвоєне й набуте як найглибше! Пам'ятайте, що ви відновляєте давню й світлу традицію 16 і 17 вв. нашої історії — безпосереднього контакту України з культурними країнами на ґрунті науки й освіти, а тому додавайте до відновленої традиції й ентузіазму молодечого нашої національної упертості, щоб створити симбіоз емоції і розумової праці, симбіоз, який може видати прекрасні наслідки”.

ШТУРМ

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імені СИМОНА ПЕТЛЮРИ

ч. 6 (8)

грудень
1953

Рік видання 2-й

Будьмо пильні супроти ворога!

Світова преса, вже по двох роках, після закінчення другої світової війни, часто вміщувала сенсаційні і звичайні повідомлення про викриття шпигунства на користь „одної держави“. Що то за „одна держава“ не тяжко було догадатись. Коли ж справа дійшла до викрадання таємниць атомової бомби в Канаді і в США, то стали речі називатись своїми власними іменами і світова преса вже вказувала, що тією „одною державою“ є Советський Союз. Повідомлення преси про викриття то там, то там шпигунства на користь СССР, продовжується до цього часу. Це свідчить про те, що советська шпигунська агентура досить глибоко вкорилася на Заході й активно діє. І не дивно. Советська комуністична держава в галузі шпигонажу і агентурних кadrів перегнала всіх і вся. В Советському Союзі існують спеціальні школи вишколу шпигунів і диверсантів. Навіть при військових школах і академіях існують спеціальні відділи підготовки кadrів для шпигунства і диверсій. Шпигунами за людськими душами переповнені міста і села всієї „необ'ятой родини“. На „експорт“ ці шпигуни готовуються у великій кількості. Разом з цим, демократичний Захід настільки вірний ідеї демократії, що вважає можливим існування в своїх країнах московсько-комуністичних п'ятих колон — братніх компартій III-го Інтернаціоналу, чи пак Комінформу. А вони фактично виконують завдання советської шпигунської агентури. З преси доведеться, що в США московсько-комуністична агентура настільки проникла в господарську, військову і політичну систему, що урядові чинники примушенні були покликати спеціальні органи в справі дослідження протиамериканської діяльності. Характерним явищем в той факт, що до переслухання в справі анти-американської діяльності притягаються не тільки звичайні громадяни, але й досить поважні діячі і урядовці. Такий стан існує сьогодні в США — в країні порядку і добробуту.

Що ж тоді можна сказати про таку Францію, що хворіє перманентними урядовими кризами і де панує сваволя компартії з її страйками, демонстраціями і т.д.? Звичайно, що там існує добрий ґрунт для сваволі советської агентури. Теж саме можна сказати про Бельгію, Італію, Німеччину та всі інші західно-европейські країни, де не заборонена діяльність компартій.

Останім часом, як західноевропейська, так і емігрантська преса, принесла повідом-

лення про викриття в Західній Німеччині советського шпигуна Хорунжого-Херсонського-Мюллера, провідного члена російської еміграційної партії НТС. Поінформовані особи розповідають на сторінках чужинецької і емігрантської преси, що ім не в перше приходиться бачити НТС в підоарілому світі, що варто тільки викрити де небудь советського агента, як НТС тут як тут виплутаний. Чужинецька преса, коментуючи аферу Мюллера, вказує, що ця афера втягла в себе весь керівний склад НТС. З емігрантської преси довідуємося, що советські шпигуни в НТС систематично займались очорюванням у відповідних американських установах чесних і порядних анти-комуністів, виставляючи їх як большевиків, советських агентів і т.д. Який розвій набере судовий процес над Мюллером, не можна ще пригадати, тим більше, що дальший судовий розгляд його справи перенесено десь на кінець січня місяця 1954 р. Але без сумніву, що Мюллер був советським агентом і провадив провокативну і розкладницьку роботу в колах політичної еміграції з СССР. Це стверджує російський журнал „Свобода“, який в своїй редакційній статті під заголовком „Справа Мюллера“ подає наступне: „Справа Мюллера — тяжка подія в житті російської політичної еміграції. Хоч свідомий антибольшевик і рахується щоденно з засилкою в наші ряди добре підготовлених агентів МГБ, конкретні випадки советського шпигунства незмінно викликають в кожного з нас відповідний шок. В такі моменти з особливою гостротою відчуваємо складність нашого положення і поважність нашої боротьби“.

Московсько-комуністична імперія розсадила Мюллерів по всьому світі. Хоч ми не заважди їх бачимо, але зате відчуваємо розкладницьку діяльність їх в середовищах політичної еміграції з СССР. Добре замаскований Мюллер викритий лише в одному місці. А скільки їх, таких мюллерів, ще не викрито?

Враховуючи важливe значення еміграції, московські можновладці звертають на неї особливу увагу і різними засобами стараються підібрати, зкомпромітувати в очах західного світу, підбираючи форму, яка найлегше могла б ім вдатися до організації чи особи. Для цього використовуються амбітні особи, кар'єристи та їм подібні елементи, які часто самі не спостерігають, що вони виконують агентурну роботу.

Зважачи на велику вагу і значення в на-

ціонально-візвольній боротьбі української еміграції а підсовєтської України, московсько-комуністична агентура особливу увагу звернула на розкладницьку діяльність в колах цієї еміграції, намагаючись розсадити і ліквідувати найсильніші її політичні, військові і громадські організації, а провідних її осіб скомпромітувати перед чужинецькими чиниками.

В „Українських Вістях“ вже не раз опубліковувались статті, в яких наводились факти фабрикацій вигадок, наклепів і доносів на провідних осіб політичної еміграції з підсоветської України. І все це робиться з митою компромітації їх перед чужинцями.

Всім відама стаття „Наша віповідь“, що була сфабрикована „професором“ з Лондону, під якою стояли прізвища ні в чому невинових пп. Мироненка і Найдьона, що примушенні були подати спростовання, що вони такої статті не писали і не підписували. Всім відомі „відкриті листи“, „заяви“ і статті під різним заголовками від „існуючих“ і неіснуючих авторів. Всім також відомі „летючки“ від „Комітету Оборони УНРеспубліки“, що його очолює згаданий „професор“ з Лондону та „летючки“ від „добровільно вийшовших з УРДП 22-х осіб“, призида яких (крім четырьох) не існували в реєстрі членства УРДП. Або вигадка про „команданта“ Українського Антикомуністичного Об'єднання Кoliшніх Військовиків Советської Армії — Легіону ім. Симона Петлюри у Великобританії, що ним ніби був пан Ямбуш, і що він, ніби, повернувся „на родину“. Українському громадянству у В. Британії відомо, що пан Ямбуш ніколи не був „командантом“ цього Об'єднання і що такого терміну як „командант“ в цьому Об'єднанні, взагалі не існує. Пан Ямбуш ніколи не збирався повертатися „на родину“ бо належить до українських патріотів-антибільшевиків. Перелік прикладів провокативних наклепів такого змісту на українські політичні організації і на окремих провідних осіб з цих організацій, можна було б продовжити, але і цього досить, щоб зрозуміти, що це замаскована ворожа робота. Драма, що виконується українськими руками. Московсько-комуністична агентура не тільки провадить розкладницьку діяльність в масах політичної еміграції поневолених народів, але її намагається укласти цю свою діяльність, в такі рамки і надати їй такого змісту, щоб цим самим регабілітовувати московській комунізм, доводити його живучість в народніх масах СССР і навіть в масах з підсоветської еміграції, виставляючи останню перед чужинецьким світом, як німецьких колаборантів, але ідейних комуністів. Не випадково агентура МГБ спрямовує діяльність серед еміграції поневолених народів в той спосіб, щоб кожному активному антикомуністу „пришти“ ярлик: „комуніста“, „більшевика“, „енкаведиста“ і т.д. Не випадково в згаданих „летючках“, інсперованих мюллерами, такі політичні військові і громадські організації як УРДП, Антикомуністичне Об'єднання Кoliшніх Військовиків Советської Армії — ЛСП, СУЖЕРО і світовий ДОБРУС „обдаровуються“ такими епітетами як „комуністичні“, „більшевицькі“, „енкаведиські“ і т.д., а керівні і активні члени цих організацій інакше не „титулуються“ як „Комуїсти“. „укаспі-

сти“, „хвильовисти“, „комсомольці“, і т.д. і т.п. Московсько-комуністичні правителі знають ціну згаданим організаціям політичної еміграції з підсоветської України і через те їхні агенти так активно діють, щоб ці організації як найскоріше розламати, розсадити і нарешті зліквідувати. Для цього їм потрібно скомпромітувати і морально знищити провідників і активних членів цих організацій. Тому-то вони і спрямовують всю свою зливу нападів на автора творів: „Чому я не повертаюсь в СССР“, „Тигролю“ „Сад Гетсиманський“, і ряд інших творів антикомуністичного змісту. Бо хто ж інший з українських емігрантів так глибоко і образно викрив перед західно-демократичним світом антинародно московсько-комуністичну систему, як не автор згаданих творів? Хто ж інший, як не він, цей довголітній в'язень московсько-комуністичних тюрем і кадетів, в умовах репатріації в 1945-46 рр. сміло і відверто, під загрозою смерті, заявив в своєму зверненні до західно-демократичного світу: „Я повернуся до своєї Вітчизни з мільйонами своїх братів і сестер, що перебувають тут в Європі і там по сибірських концетраках тоді, коли тоталітарна кривава більшевицька система буде занесена так як і гітлерівська. Коли НКВД піде вслід за Гестапо, коли червоний російський фашизм щезне так, як щез фашизм німецький...“?

Ще в 1920 році Великий будівник української Держави Симон Петлюра в своему листі до Уряду УНР писав: „.....слід завжди пам'ятати про ту розкладницьку роботу, яку провадять підступним та хитрим способом вороги нашої Республіки, вміло використовуючи наші невдачі, помилки, й вносячи розбрат в наші національно-демократичні круги. Ці вороги, розпоряджаючи часом великими грішми, ведуть провокаційну роботу серед нашої армії, підкопують серед неї довіру до Уряду, роблять усе, щоби розбити нашу єдність, щоби знесили почуття національної дисципліни та поваги до тих, хто стоїть на чолі нашого державного життя і серед неймовірних труднощів, про які часто і не знають наші круги громадянства, проводять з великою самоосвятою покладену на них відповідальну справу. На те треба звернути особливо пильну увагу в даний момент, коли свідомі й не свідомі вороги нашої державності будуть все робити для поглиблення своєї гадючої роботи“. („Лист 25.11. 1920“).

Для нас вояків і для всієї української політичної еміграції ці золоті слова Симона Петлюри залишаються пересторогою і дороговказом. Будемо їх пам'ятати і ними керуватись в нашій щоденній боротьбі проти ворога. Ми українські вояки-колишні солдати і офіцери советської армії йдемо пліч о пліч разом з українським революційно-демократичним рухом, разом з ним боримось проти ворога всього людства — комунізму. Разом з ним будемо боротись зі зброєю в руках, аж до остаточної над ним перемоги. А тим часом, перебуваючи на еміграції, мусимо належно підготовитись, щоб разом з нашим народом зустріти грядучі події підготовленними. Для цього мусимо зберігти нашу єдність і цілість організацій української політичної еміграції, що їх ворог намагається розламати і знищити. **Вудьмо пильні супроти ворога!**

Відо з в а

колишніх вояків со ветської армії, що перебувають у Великобританії до сучасних вояків со ветської армії

Звідси, з краю, де люди вільні, як птиці, де свобода не є іронією конституційних параграфів, де вільне слово стоїть на сторожі прав громадянина, де уряд є слугою народу, звідси, де ми кол. вояки со ветської армії, знайшли притулок і опіку, — звідси ми повертаємося обличчям на схід і гукаємо до тебе, знедолений земляче в червоноармійській шинелі:

— Дорогай товаришу! Брате! Хах цей наш заклик долине до тебе, як привіт. Як привіт від тих, що разом з тобою розділили корми гу вояніх років, що разом з тобою, голодні й босі, стоптали простори своєї чужих держав. Можливо, ти вже скинув свою шинелю й тепер мозолястими руками перевалюєш важілі букарів на закріпачених ланах або виснажуєшся в глибокій шахті, стъобаний безконечними вахтами та обіцянками, що їх кладуть на твої плечі без твоєї згоди крикуні з партійними квитками в кишенях. А може в час війни ти був юним школярем і щойно тепер уперше зодяг на себе однострій, що його ненавидить весь світ. Байдуже, коли ти відбував чи відбуватимеш військову повинність... Доти, доки в твоїх грудях б'ється українське серце, доти, доки воно виповнене любов'ю до землі політою кров'ю наших предків, батьків і нас самих, — доти наші голови будуть схилені перед твоєю витривалістю, перед твоєю віddаністю справі, за доконання якої наша Голуба Україна клала і кладе гетакомби жертв. Ми хилимо свої голови перед тобою, дорогий земляче, кладемо свою шану тобі до ніг, як лицареві зі зброяєю в руках, що знає, куди її звернути завтра. Бо не вирвались ми у вільний світ на те, щоб пересилати тобі звідси вислови співчуття. Ми знаємо, що не співчуття ти потребуєш. Ми знаємо, що ти домагаєшся від нас фактів з нашої підготови до великого рушения. Ми свідомі того, що вирватися на захід, — це ще не геройський чин. Вирватися у вільний світ і поставити організацію визволення України на реальні основи, — ось чого ти від нас домагаєшся. Знай же, дорогий побратиме в вояцькій шинелі, що світ уже знає про наших **конаючих** матерів, про недокровних дітей, що розгублюють своє дитинство в чергах за хлібом, про тебе і про твою нехіть боронити червоне пекло. Це ми свою муравлиною працею змусили його заглянути в котел „союзу“ республік і побачити там не наїд, а НАЦІЮ.

Як недавні вояки со ветської армії, ми знаємо про твої помисли, український вояче. І щоб ці помисли перелилися в реальність, ми готовімося до збройного змагу, кладемо основи під

нашу Національну армію, зброю якої ти обов'язково мусиш прославити.

Український вояче в со ветської армії!

Ми, кол. вояки со ветської армії, що зібралися сьогодні в Англії, щоб заснувати Крайову Організацію пробоєвої комбатантської організації, — Легіону ім. Симона Петлюри, в лавах якого згуртовані недавні українські вояки й офіцери со ветської армії, звертаємося до тебе з запевненням нашої непохитності провадити далі справу, за яку помер найславніший український лицар новітніх часів — Симон Петлюра. Ми запевняємо тебе, що його ім'я ми вписали на своїх прапорах, щоб у недалекому майбутньому занести їх, майорючих славою, на нашу землю і разом з тобою освятити їх у боях за незалежність нашої Батьківщини. Ми запевняємо тебе у відданості нашему народові і готовності за його волю вмерти. Ми віримо, що хоч фізично ти тепер не можеш бути в реєстрі Легіону, — духовно ти з нами, як і ми з тобою. Ми віримо, що Ідеал, за котрий готується стати до бою Легіон, Ідеал, що кожним українцем розшифровується як Українська Соборна Незалежна Демократична Республіка, глибоко захований у твоєму серці і віякий поліційний терор не вирве його з глибин твоєї свідомості. Ми знаємо, що, відбуваючи повинність у ворожій армії, ти закарбовуєш досвід на час, коли ми всі разом звернемо багнети на північ. Туди, звідки впало ярмо на наші степи, на рудні Криворіжжя й на димарі Донбасу. Ми, покоління, чиї батьки пропали по Сибірух, скріпленим Легіону Симона Петлюри кладемо найсоліднішу цеглину під храм нашої державності. Ми, покоління постріляних батьків, мусимо присвятити своє життя вписанню до історії України найславнішої сторінки, — здобуття для неї волі й незалежності. Легіон ім. С. Петлюри змагає до цього і в розгортанні своїх дій числити на тебе, український вояче в со ветської армії, покладається на тебе і вірить, що в момент рушения твоя участь у ньому спричинить народження найбоездатнішої, найчасовішої національної армії, — Української Армії.

Хай же цей наш заклик буде виявом нашого духовного єднання. Хай це буде доказом, що наших братерсько-земляцьких вузлів дружби нерозійтнє ніяка залізна заслона.

Хай живе наша віра в нашу перемогу!

Хай живе Легіон ім. Симона Петлюри!

Хай живе майбутня Українська Армія!

Хай живе Українська Соборна Незалежна Демократична Республіка!

Схвалено одноголосно з'їздом ЛСП 14.11.53

З'їзд крайової організації Легіону Симона Петлюри у Великобританії

Інформаційне повідомлення

(14. листопада 1953 р.)

В залі громадського центру м. Олдгем стіна обтягнена блакитним полотнищем, на ньому державний герб України — тризуб, портрет Симона Петлюри, національні прапори. Всі місця вже заповнені прибули з різних кінців Великобританії українці, переважно колишні військовики советської армії.

Словами Симона Петлюри Уповноважений Головної Військової Управи Легіону Симона Петлюри розпочинає всупне слово та оголошує Перший з'їзд Антикомуністичного Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії — Легіону Симона Петлюри у Великобританії відкритим. Всі встають і однохвилиною тишею встановують світлу пам'ять Головного Отамана війська УНР С. Петлюри.

Серед чисельних привітань, що надійшли з'їдові, були: від Головної Військової Управи ЛСП, від ЦК УРДП, від полковника-професора Г.А. Токасеві, від братніх організацій військовиків з інших країн.

Присутні з великим зацікавленням вислуховують півторигодинну доповідь про стан української проблеми в світі та про чергові завдання Легіону Симона Петлюри як у цілому, так і завдання Крайової Організації зокрема. В своїх виступах після основної доповіді промовці зворушливо виявляли своє захоплення ЛСП, з радістю констатували своєчасність і актуальність приходу до життя саме такої організації військовиків, що своїми основними засадами найбільше відповідає тим масам україн-

їнського вояцтва по обох боках „залізної заслони“ які в майбутній вирішальній змаг за Суверенність Української Держави внесуть найбільший вклад з кожного погляду національно-визвольної акції.

Промовці також позитивно відгукувались на ухвалу з'їзу УНГ у Великобританії про розпущення Крайової УНГ та про приєднання всього членства УНГ до лав Легіону Симона Петлюри. Учасники з'їзу рішуче засуджували поведінку окремих особистостей, які колись були причетні до УНГ, а насамперед тут згадувалося п. Бульбу-Боровця, які робили й роблять спроби поборювання організованого українства, що є, за висловом учасників з'їзу, роботою на користь ворогів української самостійності.

З'їзд ухвалив ряд важливих постанов щодо розгортання ще ширшої діяльності Легіону Симона Петлюри у Великобританії. Також схвалено відозву до військовиків советської армії. Обрані керівні органи Крайової Організації ЛСП та членів до Військово-Політичної Ради. З'їзд під оплески схвалив надіслати привітання: дружні Головного Отамана військ УНР С. Петлюри — Вдові О. Петлюрі, Президентові УНР, Президії УНРади та ВО, українським церквам, Головній Військовій Управі ЛСП, всім братнім вояцьким організаціям в інших країнах, полк-проф. Г. А. Токасеву.

Співом „Ще не вмерла Україна“ з'їзд закінчує свою роботу.
(Д. В.)

З'їздові Українського Антикомуністичного Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії у Великобританії

Вітаю і поздоровляю з'їзд Українського Антикомуністичного Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії — Легіону імені Петлюри! Можете не сумніватись, що в боротьбі проти советського державно-монополістичного реакційного імперіалізму ми будемо перебувати по одній стороні барикади.

Наша з Вами перевага полягає в тому, що самим об'єктивним ходом речей ми створені революційно-демократичними бійцями. Наша потенціяльна сила полягає не стільки в кількості багнетів і танків, що можуть опинитися в наших руках, скільки у величинності викінченності ясності ідей, програмових концепцій, революційних стратегій й тактики.

Революційна Демократія є теорія й тактика руху вперед, є філософія соціальної й національної справедливости, є безпощадна боротьба з усіма формами расової, політичної, економічної й іншої дискримінації, є нерозривним ланцюгом ґрутових прогресивних перетворень, є сміливий рух від порочного теперішнього до кращого майбутнього, є вчення про активну

участь в організації внутрідержавного і зовнішнього миру, є непримиренна протилежність режимам державно-монополістичних концентрацій й централізацій.

Велич і бессмертність революційно-демократичних традицій полягає в тому, перш за все, що вони органічно витікають із народних мас, немислимі поза масами, невідокремлічі від праці, піту, сліз і прагнень мас, зафарбовані свідомістю патріотичного обов'язку перед батьківчиною, обов'язку перед всім свободолюбивим людством.

Ось чому ми можемо не сумніватись, що мужні зусилля українських революційних демократів в особливо складних обставинах колись дістануть заслужену нагороду від головного господаря Землі Української — від народних мас України.

Привіти і побажання успіхів:

Проф.-Полк.

Гр. ТОКАЄВ

8 II. 53

Генерал ДЖЕЙМС А. ВАН ФЛІТ

Правда про Корею

(Запозичено з журналу Лайф)

Генерал Джеймс А. Ван Фліт знає про єоротьбу з комуністами більше, ніж будь який інший американець. Протягом 22-х місяців перед своєю демісією в березні 1953 року, він блискуче воював проти комуністів, бувши командувачем 8-ої американської армії в Кореї.

Перед тим він боровся, як американський воєнний дорадник в Греції в роках 1948-50. Коли генерал Джеймс А. Ван Фліт прибув до Греції, комуністичні повстанці були на волосинку до захоплення влади в країні. Коли він лишав Грецію, військова сила червоних повстанців була знищена.

Президент Айзенгауер назвав його „най більш кваліфікованим старшиною бойових операцій збройних сил“.

Ця стаття була написана під час переговорів про замірення.

„Мое сумління не дозволяє мені мовчати“ каже генерал Ван Фліт, що може вже вільно говорити

Коли я прибув до Кореї 14-го квітня 1951 року, щоб обняти командування 8-ою армією Сполучених Штатів, атмосфера була напружена. Ми мали прийняти тяжкі удари. І через те повинні були приготуватися їх відбити. Здавалось, що ворог мав заатакувати величезними силами і спробувати скинути нас в море.

Наступних шість тижнів були одні з найбільших в історії армії Сполучених Штатів. Ми зустріли атаку і розгромили ворога. Ми його розбили і могли знищити до центру його армії. Тоді втрутилася висока політика нашого уряду і ми одержали наказ — ні кроку вперед.

Тоді ми стали на мертвій точці, а потім нікчемні і даремні серії переговорів про перемир'я. Тут я нічого не міг порадити, і зле себе почував, коли простежував нашу низьку політику від травня 1951 року. В Кореї ми зробили жахливі помилки. Можливо, що тепер перебуваємо в процесі роблення ще одної помилки. В будь-яких мирних переговорах з червоними китайцями, ми ризикуємо майбутнім нашої нації.

Якщо червоні китайці будуть йти дорогою до своєї мети — якщо вони насправді думають про мир для всієї Азії, ми будемо тільки на відсточеному списку замордованих. Я думаю, що червоні хочуть вийти з корейської війни для того, щоб розбудувати свою силу і перенести свої атаки в такі місця, як Індокитай і Малаї. Це означає, що ми мусимо боротися знову, в один прекрасний день, проти сильнішого ворога в місцях більш сприятливих для його успіхів. Дуже багато американців запитують: як ми можемо відв'язатися від цієї даремної нерозв'язаної війни? Справжнє питання я думаю є цілком інше. Я вважаю своїм службовим обов'язком задати це питання і наполягати на всіх американців обміркувати його зімною: Коли ми мали цілковиту перевагу над Червоними китайцями в Північній Кореї, чи ми розглядали щось менше, як справжній, непідроблений мир?

Ми можемо знищити червоних китайців якщо схочемо. Чому, коли Корея є багато більш сприятлива як поле бою для нас, ніж для їх, багато з нас цікавиться про мир за всяку ціну?

Ми можемо виграти в Кореї якщо ми схочемо.

Я знаю, що це йде всупереч тому всьому, що писалось за Корею. Я знаю, що багато людей вирішило, що ми зробили жахливу помилку вступивши в бій з комуністами за 5000 миль від наших власних берегів, що ми лише даремно губимо життя американських воїнів у безпідставній суперечці, за нічого не вартій пінчток землі,

Я знаю також, що багато цивільних не професійних експертів у військових справах вирішили, що ми, мовляв, ніколи не переможемо червоних китайців на їхньому задньому дворі і тому краще не докучати їм. Мені переконання таке, що всі ці погляди невірні.

Факт є той, що ця війна коштує червоним китайцям далеко більше ніж нам. Вони ніколи не сподівалися такого виснаження їхніх ресурсів і тому вони раді були б позбутися цього явища. Ця корейська війна, це є найбільша помилка, яку вони зробили, це є одна з найбільших помилок, яку Кремль зробив у продовж свого існування. Нащою ж помилкою є те, що ми послідовно недооцінювали південних корейців і переоцінювали силу червоних китайців.

Ми зовсім не повинні, дорогою різних компромісів, віддавати на поталу корейців, які далеко с кращими людьми, ніж такими як про них думав більшість американців. Також і ми неповинні просити червоних китайців про жадну милість. Одно, що ми мусіли б зробити, це напружити наші зусилля і вони приповзуть до наших віг і будуть просити про помилування.

Ніколи не вірячи замірам комуністів в довгих, даремних переговорах, що почалися в 1951 році, я завжди давав перевагу боротьбі до повного її завершення.

Протягом мої 22-х місячної команди, я мав багато нагод розгромити ворожі армії і матеріальні ресурси червоних китайців, я хотівскористатися цими нагодами і закінчити війну. Коли воєнний командуючий, що переводить бойові операції, бачить нагоди для перемоги над ворогом, але звязаний високою політикою, щоб ці нагоди використати, то він не може уникнути цілковитого знеохочення і розчарування.

Мое бажання було як найскорше лишити Корею й повернутися до дому. Я почував, що я не можу з честю виконувати директиви тієї високої політики, в доцільність якої я перестав вірити. Я лишався лише доти, доки, на моє прохання мій наступник перейняв команду. Я подався до демісії і мушу говорити до американського громадянства, так ясно, як тільки можу в обороні того, що, згідно моого переконання, є найкраще для моєї країни, в що я вірю: в належну гідність тих, що служили і вмерли в Кореї.

Те, що я мав сказати, є цілком протилежне до сучасного оптимізму відносно справжньої реальної угоди з китайськими комуністами. Тим більше, що все це суперечить всьому тому, що

було проваджене нашою офіційною політикою протягом двох з половиною років. Моє сумління не дозволяє мені мовчати.

Відкритий секрет червоних

Вернемось тепер до моого першого досвіду в боротьбі з червоними китайцями.

Пройшло лише 5 місяців з того часу, коли вони захитали рівновагу наших сил, і прагнули до того, щоб зіпхнути нас з півострова.

В той час бої перекочувалися вперед і назад. 8-ма армія поступово відбивала втрачену територію та нарешті відбила назад столичне місто Сеул. В середині квітня 1951 року червоні китайці були готові до найбільшої, чим будь коли перед тим, атаки. Це не був секрет для нас. Ми знали про їхні наміри, спостерігаючи як вони день за днем підводили своєї армії і розміщали їх на місцях. Вони були в найбільшій певності своєї сили і відкрито нахваливались через радіо, що назабаром займуть Сеул.

Ця тактика, кричачи про свої постріли у війні, щоб залякати ворога є така стара, як Юлій Цезар, вона має свій певний ефект лише в орієнти.

Для того, щоб определити, чи то є хвалиба, а чи справжні погрози, необхідно знати „обличчя“ погрожувача. Коли червоні китайці хвалилися, що здобудуть Сеул, ми знали, що вони буквально наражалися на голодну смерть, але здобути Сеул будуть пробувати. Зрештою вони мали 21-ну армію, що зосереджені були у бойовій зоні чисельністю біля 630 000 чоловік. А ми проти них мали 15 дивізій загальним числом 230 000 чоловік, розташованих на оборонній лінії в 135 миль довжини.

Ми ніколи не могли б зупинити ворога, коли б не давали йому відсічі з тяжкими для нього втратами. Я зауважую, що більшість штабовиків з головної квартири 8-ї армії, запитували не про те, як ми будемо обороняти Сеул, а про те, де ми зайдемо оборонні становища, якщо будемо відтиснуті назад. Але на фронті атмосфера була цілком інакша. Наша 8-а армія була загартована, свіжа і витривала.

То був справді чудово витворений ударний кулак.

Якщо вам доводилося жити з військом, як це доводилося мені у першій і другій світових війнах, а також у Греції, то ви швидко привичаїтесь до почувань армії. Вам досить лише проїхатесь джіпом до розташованих бойових частин і зупинитися для того, щоб обмінятися кількома словами то тут, то там і в кінці дня ви вже маєте цілком ясне уявлення про боєздатність ваших частин.

Коли я інспектував 8-у армію, дух мій піднімався. Коли було я крикну: — „здорові були вояки!“ У відповідь мені приходила усмішка тисяч обличь, салют і бадьоре і радісне: — „доброго здоров'я Генерале!“ Атмосфера була жвавою, сторожкою, прекрасно здисциплінована, дружня і впевнена.

Одного разу капрал запитав мене цілком серйозно: „що нас затримує, пане генерале? Чому ми з ними нарешті не покінчимо?“ В багатьох місцях я розмовляв з молодими лейтенантами з суворими відчайдушно всадженими

підборіддями і знов, що наша армія готова на тяжкий іспит.

Безсумнівно, ми ненавиділи навіть думку про те, щоб віддати ворогові цевну частину території, але ми також позуміли що будемо змушені відкотитись назад перед шаленою атакою 630 000 маси військ, але ми встановили нашу останню оборонну лінію, що називалась „Золота лінія“ — на північ від Сеулу. Ми були певні, що ми стримаємо наступ ворога. Більше того, я відчував, що як ми здамо Сеул, а потім при повторному здобутті його в уличних боях добавимо ще більше руїн в цьому місті, то це смертельно вразить сердця корейців Південної Кореї і війна буде програна морально, якщо не на боєвиці.

Ми розбили червоних

22 квітня — на восьмий день моого перебування в Кореї — розпочалася атака нагромаджених сил ворога. Скоро ми були втягнуті в найбільшу битву у корейській війні. Місцями ми потерпіли тяжкі втрати. Перший батальйон глостерширського полку з 170-ою батареєю тяжких мінометів, прилученою до нього, взявся боронити критичну височину, — втратив гору іувесь свій персональний склад. З 500 чоловік, залишилося всього лише 42 вояки. Бій, що його довелося звести цьому батальйонові був надзвичайним прикладом геройства у веденні модерної війни.

Далі на схід в районі Коніонг, один австралійський батальйон і батальйон канадійської легкої піхоти у відчайдушних боях зупинили глибоке проникнення червоних. І героїчний приклад цих двох з'єднань був настільки пориваючий і надхнений, що я негайно нагородив ці частини.

Ми утримали нашу „золоту лінію“. Сеул був врятований.

Після відбиття першої шаленої атаки ворога, 28-го квітня ми окопалися й чекали поновних-ворохих атак. Чекання наше було даремне, бо ворог не повторював своїх атак. Пізніше, коли ми довідалися більше про ворога і його слабости, то зрозуміли, яку ми мали велику нагоду.

Перебуваючи щойно два тижні в Кореї, я ще не знов, що червоні китайці цілком не є такі як їх рекламиють, і що наша контратака могла б покотити їх до катастрофи. Наступна атака червоних розпочалася 16-го травня, в східно-центральній частині фронту. Тимчасом червоні кинули ще одну колону північних корейців вздовж побережжя півострова. Ті офіцери 8-ої армії, які були наставлені лише до оборонного ведення війни, побоювалися можливостей обходу наших флангів ворогом, а потім цілковитого оточення наших військ.

Я мав інші стратегічні міркування. Я говорив своєму штабові: „Гаразд нехай наступають. Нехай просовуються вперед. Там немає для нас жадної небезпеки. Їхні вояки повіряють від голоду й виснаження, або здауться в полон“. Ми не чинили великого опору, ні в східній частині фронту, ні вздовж східного побережжя. Червоні вояки наступаючої колони думали, що війна є дуже легкою.

На третій день боїв ми розпочали нашу першу контрофензиву проти китайців, що була великою несподіванкою для ворога. Замість того, щоб бути обійденими ворожими колонами з флянгів, що просунулися вздовж гір і доріг східного побережжя глибиною на 50 миль, ми просто відшпнули їх від випадкових баз, і били їх на нашому дозволі, коли хотіли і де хотіли. Рішучість, величезна сила вогню і героїчна стійкість наших військ, зупинили хвилі людських мас червоних китайців і наша контрофензива мала великі успіхи.

Офіційний комунікат з 22-го травня стверджував, що збройні сили Об'єднаних Націй, зупинили наступ китайців. Дня 24-го травня, ми ще раз перейшли 38-му паралеллю.

Ми були готові переслідувати ворога і розбити його на голову, але у Вашингтоні були інші наміри. Наш Стейт Департамент, уже довів до відома червоних китайців, що ми хочемо лише сісти на 38-ій паралелі. Замість того, щоб видати директиви для офензивної акції, нам дали знати, що наша бойова активність, оголошена поза законом. Навіть у випадку вирівнання наших оборонних ліній, щоб забезпечити наше босзатне становище, — ми були обмежені наказами з головної квартири далеко-східного командування в Японії, що керувалася безпосередніми директивами з Вашингтону. Спочатку нам було дозволено оперувати в боях силою одної дивізії, потім полку, потім батальйону і зрештою нас обмежили лише до рейдів бойових патрулів, з кількох десятків вояків.

Ворог швидко очуявся від завданіх йому ударів і 10 червня вже сидів у фортифікованих становищах.

Я плянував наступ по п'ятах утікаючого ворога, але генерал Ріджвей дозволив лише наступ глибиною 20-ть миль. Існувала велика різниця між ситуацією, що була 26 червня і тією нагодою, що існувала 30 днів тому, коли ми мали шанси для остаточного розгрому ворога.

Слабості червоних

Під час моого командування в Кореї, не раз і не два траплялася нагода, розбити червоних раз назавжди, але як згадувалось наша ініціатива була приборкана високою політикою Вашингтону. Нагоди розгрому червоних все ще там існують. Новий командувач 8-ої армії генерал Максвелл Тейлор, може використати ці нагоди і розбити червоних так легко, як тільки може бути, коли наші політики дадуть йому можливість.

Ще ніхто не сказав правди про армію червоних китайців, і тепер є найвищий час, щоб розповісти цю правду. Як ідівідум, червонокитайський вояк є грізний ворог, зі спритом, з яким треба рахуватися. Особливо де торкається тих комуністичних вояків, які пройшли фронти китайської громадської війни. Ці вояки є тверді й горді, багато з них є фанатики і борються не за життя, а за смерть. Між іншим, більшість вояків китайської армії, не є комуністами, але вони можуть бути швидко втягнуті в лави комуністів перебуваючи під постійною зливовою пропаганди політичних комісарів, що знаходяться в кожній військовій частині.

Багато вояків належать до північно-корейців, які ніколи не розуміли їхнього маріонеткового уряду і ніколи не мали й не мають найменшої охоти битися; вони є прості люди, які хочуть, щоб їх залишили в спокою разом з їхніми родинами й господарством. Вони були силою забрані до китайської армії і воювали лише під загрозою пострілів ім в спину автоматами китайців. В такому ж положенні були і колишні вояки армії Чан-Кай-Шека, що були силою мобілізовані в армію їхнього старого ворога. Але навіть і не комуністи були надзвичайно добрими вояками. Бо залишний кулак дисципліні не дозволяв їм бути чимсь іншим.

Китайська червона армія поділена від низу й до верху на групи в три чоловіки. Кожен третій з них уповноважений слідкувати за іншими, в повній свідомості того, що ті інші слідкують за ним. Навіть тоді, коли один з них іде до вбиральні, два інші супроводжують його. Ні один вояк не наслідить не виконати наказу і навіть не посміє нарікати. Той хто наслідить зробити один крок назад, поки наказ до відстуду не є виданий, розстрілюється на місці. Така ж доля чекає того, хто наважується ступить крок вперед, так ніби він має думку здастися до полону.

Хоробрість стає патетичною

Хоробрість і послуга червonoї армії є неймовірна і патетична. Якщо батальйону наказано наступати прямо в жерла наших гармат, то він ніколи не зупиниться, аж поки останнього вояка не покладе на ложе смерти.

Червоні командири дуже часто вживають своїх вояків так, як ми вживаємо свої танки чи гармати. Артилерія червоних є нерозсудливо відважна. Під час II-ої світової війни, коли наша піхотна група попадала під обстріл німецької артилерії, то вона негайно викликала малій обсерваційний літак. Німці, щоб не видати своїх позицій літакові, що може спрямувати контргонть, і щоб зберегти свої гармати і залогу, при появі маленького обсерваційного літака, враз припиняли вогонь.

Одного разу в осені, генерал Марк Кларк, що прибув до Кореї для інспекційної подорожі, був здивований тим, що ми переводимо всі напі патрульні акції вночі. „Чому ви не робите цього вдень?”, — запитав він, „ви ж можете вислати обсерваційний літак і таким чином примусити замовчати ворожі гармати?“. Ми йому сказали, що така тактика в Кореї себе не կиправдовує.

Далеко від того, щоб бути заляканими, червоні стріляють незважаючи ні на які наші відплатні акції, навіть тоді коли ми висилаємо бомбардувальники, які їх винищують. Це є найбільш фантастичне застосування артилерії, будь-коли знане у воєнній історії. На початку наступу, червоному воякові показується відповідний напрямок і наказується йти так довго, як тільки він може. Не подібно до нашого вояка, він не має ні захистної сорочки, ні сталевого шолому. Його рушниця наладована, і в набійниці є ще 200 набоїв. Він носить кілька, зроблених будь-як, гранат, які не мають навіть половини тієї вибухової сили, що мають американські гранати. Його денний харчовий ра-

ціон складається з мішанини зерна-рижу, пшениці і проса — який він носить у довгій тонкій торбині, зшитій з полотна, що виглядає як довга і груба ковбаса.

Часто ця торбина перев'язана в секції, для визначення денного раціону. Глянувши на торбину, вояк може визначити, як довго він повинен животіти на цих злідених харчах. І так, жуючи зерно сирим і сухим, коли потрібно, варячи в своїм казанку, коли це можливо, поки настане якась можливість дістати інший харч.

Маленькі групки з трьох, що втомлено слідкують один за другим, розпочинають наступ. Вони пересуваються вночі і ховаються вдень, сплючи так як це можливо у „затишку“ кущів, або щілинах межигірря. Вони знають, що діставши поранення, будуть залишені на самих себе, зализувати свої рани, як дикі звірі в джунглях.

Червоні не мають нічого, до порівнання з нашим медичним корпусом, нашими прифронтовими станціями першої допомоги і нашими прекрасними госпіталями в зашіллі. Вони можуть лише забезпечити своїх вояків примітивними перев'язочними бинтами та такими ж медикаментами і нічим більше.

Сплячі вояки. Снисле зерно

Але як довго червоний солдат може продовжувати такий наступ?

Знесилений постійними маршами, виснажений від голоду і безсоння, бо ж короткий уривчастий сон денного відпочинку не дає необхідного відсвіження сил. Його набійниця з 200-ми набоями, швидко спорожнюється, його дерте зерно намокає від дощу й кисне від спеки. Під кінець п'ятого чи шостого дня, його набійниця порожня. Але де ж резерви, де лінії постачання, де свіжі раціони харчів?

Довгота тривалої атаки є по-за здібностями червоної китайської армії.

Інакше виглядаємо ми. Ми маємо армію, яка може швидко, перегрупуватись в паступі, вдарили міцно в одному місці, потім розгорнутись і зробити сильний натиск в іншому напрямку, безперервно перебуваючи в русі. Тримаючи повну ініціативу в своїх руках, ми не давали жадних можливостей для відпочинку ворога, а також і шансів окопуватися йому і фортифікувати свої позиції.

Таку тактику створили кілька генерацій наших військових інструкторів. Ця тактика є зовсім досконалою і спрощеною до формули і є єдина у свому роді.

Червоно-китайська армія з її залізною дисципліною, фанатизмом і нехтуванням людського життя, може розгорнути атаку, що виглядає в перший день незламною і навіть на другий день несамовитою, але на третій день її сила вже слабшає.

Наша велика помилка в Кореї

Першою помилкою, що всі ми робили, як у Кореї так і у Вашингтоні, це була переоцінка сили червоно-китайської армії. Це є перше помилкове міркування про силу і рухомість китайської червоної армії, що встановило загальну думку, що затуманювала нас у війні, і

все ще затуманює у переговорах про перемир'я.

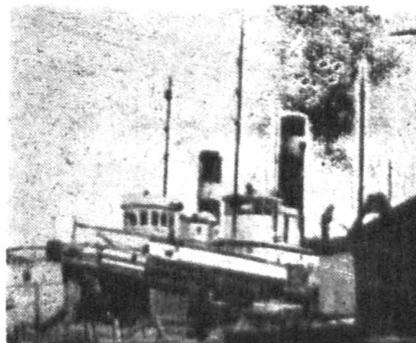
Проблема постачання в червоних є дуже серйозна. Північна Корея, під оглядом постачання, майже порожня. Перед тим, як червоні окупували її знову, там було приблизно вісім мільйонів населення. Три мільйони північних корейців втекло на південь. Один мільйон просто зник; де-хто був забитий під час військових операцій, а решту ліквідували їхні червові володарі. Коли червоні розпочали війну всередині 1950 роки, то північно корейська та червона армія мала силу до 20-ти дивізій.

Коли я залишив Корею, то там було вже лише 7 північно-корейських дивізій і тільки три з них були досить сильні, щоб можна було їх кинути на лінію фронту. Північні корейці тримали лише одну п'яту бойової лінії. Біля 850 000 червоних китайців, що пройшовши через довгі лінії постачання, під безпереривними атаками нашої авіації, тримали решту фронту. Коли обставини того вимагали, то підкріплення приходило з Китаю, бо в північній Кореї вже не було мужчин для виконання військової служби.

В перший рік війни, північна Корея, ще мала можливість постачати армію харчами, одягом та іншими матеріалами. Наступного року північна Корея була так знищена, що не могла майже нічого продукувати. Всі — військові матеріали, починаючи від вантажних авт, артилерії, рушниць і амуніції, а також одяг і навіть харчі, треба було довозити з Китаю.

Від захоплених нами полонених ми часто чули нарікання на дуже низьку якість харчів і одягу. Все залежало від шляхів постачання, від довжини доріг і залізничного руху до Владивостоку, Мукдену і в середину Китаю. Згідно принятоЯ нами політичної засади: не боронити себе за кордоном Манджурії, ми залишили ці лінії постачання, не збомбардованими аж поки вони не досягали кордонів північної Кореї. Але навіть після нашої політичної засади — „обмеженої війни“, червоні платили жахливу ціну за кожний доставлений вантаж.

(Продовження в наступному числі)

Сучасний стан воєнно-морської флоти ССР

Після захоплення влади большевиками в Росії в 1917 р., большевицькому урядові удалось прибрати і зберігти чималої воєнних кораблів на Балтійському морі. Серед них були і модерні, на той час, босні одиниці, а саме: лінкори — „Петропавловськ“ (пізніше названий „Марат“ — загинув в 1942 р.), „Гангут“ („Октябрська революція“), „Севастополь“ („Паризька Коммуна“, тепер на Чорному морі) та „Полтава“, „Фрунзе“, весь час стояв на ремонті). Усі ці чотири лінкори належать до одного типу, побудовані в 1911 р. водообсяг кожного складає 23 500 тон. Озброєні вони 12-тю гарматами по 12 дюймів, 16-тю гарматами по 5,5 дюймів, 10-тю гарматами по 3,5 дюйми та 16-тю зенітними гарматами різного калібра. Крейсерів було лише два: „Аврора“, старий тип, побудований в 1899 р. та новий, в той час, — „Светлана“ („Профітерн“). Було також понад десять есмінців (швидкісні кораблі), що озброєні були середньою і легкою артилерією та торпедними апаратами. Серед них було декілька одиць типу „Новиков“, „Свердлов“, „Уріцкий“, „Войков“ та інші. Підводних човнів на Балтіці було лише 7 одиниць. Озброєння їх як не відоме. Далекосхідна тихоокеанська, північна та Каспійська флоти були повністю знищені. Чорноморська флота, з прибутием віміць до Криму в 1918 р. була затоплена самими матросами в Новоросійську, по наказу Леніна Тє, що було в руках російських білогвардійців. Врагель забрав з собою при відступі в Криму, залишивши єдиний старий крейсер — „Пам'ять Меркурія“ (колишній „Кагул“), пізніше „Комінтерн“, — а тепер „Адмірал Нахімов“ та декілька старих міноносців. За деякий час большевики побудували або відбудували на Чорному морі ще декілька одиниць, а

саме: два крейсери — „Красний Кавказ“ і „Червона Україна“, а також есмінці типу „Степан Шаумян“. Крім того було побудовано підводні човни та інші малі боєві одиниці, що мали місцеве значення. На Балтійському морі совети теж побудували нові кораблі. Серед них модерні крейсери типу — „Кіров“, „Молотов“, „Ворошилов“, „Максим Горький“ та інші. Побудовано мінну флоту і підводні човни.

Була також розбудована воєнно-морська флота на Далекому Сході. Її розбудовував Адмірал Вікторов, що пізніше був розстріляний Советами як „ворог народу“. Так виглядав стан советської воєнно-морської флоти на передодні другої світової війни. Під час війни советська воєнно-морська флота була напівзнищена. Тяжко був ушкоджений флагман флоту на Балтіці — лінкор „Марат“. Також мало не загинув від німецьких бомбардувальників на Чорному морі лінкор „Паризька Коммуна“. Він під час війни стояв в сухумському порту і охороняв цорт і місто від нападу німецької та італійської флоти. В другу світову війну був потоплений крейсер „Червона Україна“ та багато інших бойових кораблів на Чорному морі. Майже всім були знищені Дунайська та Дніпровська флотилі.

По закінченні другої світової війни совети знову почали брязкати зброяю і вихвалятись могутністю своєї воєнно-морської флоти. Проте відомо, що їх флота складається тепер в основному з старих одиниць власної флоти, пограбованих одиниць у сателітів і одержаних від переможених в рахунок репарації.

Ось як приблизно виглядає сучасна величина і середня воєнно-морська флота советів:

ЛІНКОРИ:

Назва лінкорів:	побудований:	водообсяг:	потужність:	Ост. назва:
1. „Новоросійськ“	1911, Італія	29 000 тон	75 000 к. с.	„Юлій Цезар“
2. „Гангут“	1911, Росія	23 500 "	50 000 "	„Октябрська Революція“
3. „Севастополь“	1911, "	23 500 "	50 000 "	„Паризька Коммуна“
4. „Віborg“	1930, Англія	3 900	6 000 "	„Вейнемейн“

Крім цих лінкорів на ленінградських верфях відбудовано ще 3, серед них: „Страна Советов“ (колишній німецький „Граф Цеппелін“), „Советський Союз“ (походження невідоме) і „Марат“, що служить тепер як кріость, бо до маневрових бойових дій не придатний.

КРЕЙСЕРИ:

Назва крейсерів:	побудований:	водообсяг:	потужність:	Примітка:
1. „Каганович“	1941 Комсомольськ	9800 тон	110000 к. с.	всі ці одиниці однотипні.
2. „Калінін“	" Миколаїв	"	"	
3. „Фрунзе“	" Миколаїв	"	"	
4. „Максим Горький“	" Ленінград	"	"	
5. „Ворошилов“	1938, Миколаїв	"	"	
6. „Молотов“	1940, Миколаїв	"	"	
7. „Кіров“	1939, Ленінград	"	"	
8. „Красний Кавказ“	1916 Миколаїв	8 000	55 000	
9. „Желєзняков“	1944, Ленінград	10 000	13 000	
10. „Чапаєв“	1944,	13 000	130 000	
11. „Чкалов“	1944,	13 000	130 000	
12. „Адмірал Макаров“	1934 Німеччина	9 110	72 400	„Нюрнберг“
13. „Сталінград“	1934 Італія	10 540	110 000	„Емануель Філіберто“
14. „Красний Крим“	1915, Росія	8 500	55 000	„Светлана“
15. „Адмірал Нахімов“	1902, Миколаїв	6 338	14 000	„Кагул“
16. „Аврора“	1900, Петербург	5 622	12 000	

На штапелях верфей в Миколаїві, Ленінграді, Комсомольську та інші, перебуває в стані добудови ще 8 крейсерів. Всі згадані крейсери озброєні: 10-тю-60-тю гарматами різного калібра, включно з зенітною артилерією та торпедними підводними апаратами. Серед крейсерів „Адмірал Нахімов“ та „Аврора“ належать до старих типів і тепер виключені з списку бойових кораблів і придбані для учбових вправ. Як лінкори так і крейсери устатковані новою апаратурою зв'язку (радіотелефон, радіотелеграф і т. д.).

Щоб мати уяву про силу советського союзу на морі, порівнямо потужність його флоту з флотом Сполучених Штатів. США мають 17 лінкорів, 77 крейсерів, понад 50 авіоматок і сотні одиниць підводних човнів та інших менших одиниць воєнно-морської флоти. Американські лінкори значно потужніші від советських, а також мають краще озброєння та устаткування. Також американські крейсери краще озброєні і устатковані. Наприклад: советський найбільший крейсер „Чапаєв“ має на свою покладі 12 гармат 6-ти дюймових, 8 гармат 4,5 дюймів і 24 зенітних гармат по 3,7 дюймів. Американ-

ський крейсер „Аліска“ має в два рази більше озброєння. Советська підводна флота, що жно тепер розбудовується. Напочатку 1951 р. совети мали понад 300 підводних човнів. Про сучасний стан советської підводної флоти відповідних даних не маємо. Про те, із преси довідусь, що совети розбудовують цей вид флоти шаленими темпами.

У флотському довіднику за 1953 р. виданому Олександром Бредт подаються дані про наявність сучасної советської флоти, але сам автор бере під сумнів. Там підкреслюється, що з 300 одиниць підводних човнів, понад 130 належать до човнів старої конструкції і не відомо, чи вони вважають існують. Крім того, автор зазначає, що 42 підводних човнів з решти 170 також є сумнівним. Серед підводних човнів Советського Союзу зустрічаються такі типи як „Шнорхель — IX С“ і „Шнорхель — VІ С“ та італійські типу „Флюто“ та „Аксіало“.

Що до мінної флоти — есмінців та мінних загороджувачів, то їх совети мають разом 134 одиниці. Більшість одиниць цього роду флоти належать до одиниць старої конструкції і через те моло придатні до воєнних опера-

Дещо з історії

Хрестові походи

Під хрестовими походами відомі кількаразові марші західно-європейських християн проти арабських народностей з метою завоювання Єрусалиму та заволодіння Святою Гробницею, що в Ній було поховано розп'ятого Ісуса Христа до часу його Воскресіння.

В 1095 році в Клермоні у Франції, зібрався церковний Собор. Впадала в вічі незвичайність цього собору. На нього прибуло не тільки духовництво, але й феодали, купці і навіть багато селян з місцевих околиць.

Папа Урбан II звернувся до присутніх з словом, в якому він закликав до походу в Єрусалим на звільнення Гробу Господнього від „невірних“. Згадав він і про велику здобич, яка чекає завойовників Сходу. Цей заклик присутні зустріли з захопленням. Вони клялися, що підуть у похід і в знак цього нашивали собі на одежду червоні хрести. Через це учасники походу на Схід звалися „хрестоносцями“, а самі походи „хрестовими“. Історія нараховує сім основних хрестових походів на протязі від 1096 до 1271 р.

Першими на Схід пішли селяни Франції і Німеччини. Пішли вони без відповідних запасів, майже без зброї з жінками, дітьми і старими. Як далеко треба буде йти, вони погано собі уявляли і зустрічаючи якесь місто питали: „Чи це вже Єрусалим?“ Не маючи запасів, їм доводилося займатися грабунком місцевого населення, що приводило до значних військових сутінок. Особливо їм дався перехід через Угорщину і Болгарію де їх нищили цілими загонами, брали в полон і продавали в рабство. Але вони таки досягли Малої Азії. Та при першій зустрічі з сельджуками це селянське військо було розгромлене і лише мізерна кількість їх повернулася до Царгороду.

В 1097 році до Царгороду прийшли рицарські з'єднання. Поводились вони тут досить брутално, що викликало досить неприхильне ставлення з боку візантійців до цих неосвічених варварів Західу. Візантійці поспішили переправити їх до Малої Азії.

Перший хрестовий похід завершився успішним завоюванням Антіохії та Єрусалиму. Другий хрестовий похід, що розпочався 1147 року не мав успіху. Третій хрестовий похід дав деякі корисні наслідки для хрестоносців, зокрема захоплення міста Акер, на сірійському побережжі.

ції. Дунайська, Дніпровська і Амуурска воєнні флотилі лише тепер відбудовуються.

Розглядаючи склад есмінців натрапляємо на 16 одиниць типу ДВ, вони мають назви: „Сталін“, „Праворвний“, „Прочвий“, „Ленінград“, „Пілкій“, „Мінск“, „Баку“, і т.д. І тут бачимо, що всі 16 кораблів цього типу загарблени советами в інших країнах. З них 2 есмінці (колишні „Акілукі“ і „Акібоно“) належали Японії. Решта належали Німеччині. Совети мають ще інші типи есмінців, що їх разом нараховується понад 70 одиниць, але всі вони мають значно слабше озброєння і устаткування.

В складі згаданих 70 одиниць есмінців, біля 50 одиниць належали колись іншим державам, переважно Італії, Німеччині та Японії. Лише 20 одиниць цієї флотилі побудовані на советських верфях в 1937-43 рр. Частина есмінців побудована на початку цього століття і валежить до застарілых конструкцій.

Вся, воєнно-морська флотилія Советського Союзу перебуваває на п'ятьох морських просторах, а саме: чорноморський, балтійський, каспійський, тихоокеанський і арктичний.

Л. КОХ

(Продовження буде)

Найбільшу користь від хрестових походів мали італійські міста, особливо Генуя і Венеція, які за допомогу хрестоносцям отримували право безмитної торгівлі. З Європи вони везли рабів, зброю і сукно, а в Європу зі Сходу привозили східні тканини, килими та прянощі. Торгівля ця давала велике збагачення італійським містам і італійським купцям.

Прокладання торговельних шляхів на Схід, підтрив і підпорядкування східніх ринків— це була основна, залаштункова пружина хрестових походів.

Доброю ілюстрацією цього є четвертий хрестовий похід. В час його підготовки були значні непорозуміння між Венецією і Візантією. Венеція використала хрестоносців, щоб покінчити з своїм головним торговельним суперником — Візантією. За намовою і матеріальною допомогою венеціянців, війська хрестоносців замість боротьби за Єрусалим в 1204 році, пішли на Царгород, взяли його штурмом і піддали жахливому спустошенню. Безоглядно вони нищили населення і містецькі пам'ятники, грабували церкви і навіть гробниці. Вони готові були грабувати християн так само, як і мусульман. Захвативши Царгород вони і не думали йти на Єрусалим, а на теренах Візантійської імперії, організували Латинську імперію.

П'ятий хрестовий похід у 1217 році був знаменним поновним завоюванням Єрусалиму. Шостий хрестовий похід, що розпочався 1228 р., як і сьомий — 1248 зазнали невдачі.

Але, не зважаючи на двократне завоювання Єрусалиму, мусульмане відбирали його назад. Бо серед самих хрестоносців були великі незгоди. В Європі поширюється думка, що грішні люди не спроможні відвоювати святі місця, але це можуть доконати невинні діти. У Франції і Німеччині в 1212 році починається вербовка дітей, яких було набрано 50 тисяч. В Марселі збирається велика кількість хлопчиків і дівчаток. Незважаючи на протест французького короля, власники кораблів взялися перевезти дітей в Палестину. Доля цих дітей була жахлива. Частина їх загинула під час штурму в Середземному морі, частина була привезена власниками кораблів в Єгипет і продано в рабство. Не менш щаслива була доля дітей, що зібралися в Німеччині. Похід дітей тут, з самого початку, готували торгові рабами. Коли діти добралися до південної Італії, місцевий єпископ заборонив відправку їх в Палестину. Ім було наказано повернутися додому. Вимучені, без належного догляду, діти майже всі загинули на зворотньому шляху.

Цей марш хлопчиків відомий в історії під назвою „дитячого хрестового походу“.

Головними надхненниками цих військових маршів вважають: Святого Бернарда, французького монаха Петра Пустельника, папу Урбана II, папу Григорія VIII та папу Інокента III.

Цікаво зазначити, що Церква Святої Гробниці, що побудована над Гробницею, в якій було похоронено Ісуса Христа, стала на довгий час предметом поглиблених противенств поміж грецькою православною церквою та римо-католицькою церквою.

Спір за те, кому належить право посадити ключі від повищої церкви привів до кримської війни 1853 року.

В. ДОНЕЦЬ

Звернення Генерала К. Смовського до Старої Гвардії УНР

Мое звернення до Старої Гвардії УНР, яка боролася під командою Св. Памяти Головного Отамана С. Петлюри за визволення українського народу з московської неволі.

Уже 35 років ми боремось проти всіх окупантів за волю вашої Батьківщини України. Боролись 4 роки на всіх фронтах в Арміях УНР і УГА, боролись в партизанських загонах, боролись за наші ідеї Вільної України і в другій світовій війні, боролись як тільки змогли.

Сьогодні ми розкидаємо по різних чужих країнах, відправі від нашої Батьківщини, але думками своїми ми там, разом з поневоленими, — нашими батьками, сестрами і братами.

Сьогодні стоїмо перед наступними страшними подіями світу. Насувається 3-я світова війна, війна світової демократії з світовим комунізмом під машкарою російського большевицько-комуністичного імперіалізму, війна, в якій буде варішуватися доля нашої поневоленої Батьківщини України та підного ряду інших поневолених, тим же большевизмом, народів. А вже сьогодні на нашу Батьківщину, наші сусіди приготовляють нові кайдани. А ми українські ветерани ворогуємо між собою і один одного невавідимо, зокрема ми дивимось з чагордою на наших брادرів ветеранів — колишніх військовиків советської армії.

Наша батьківщина — пам'ять десятків мільйонів замучених большевиками наших братів і сестер, пам'ять нашого вахтангадьального замученого Героя Симона Петлюри, кличе нас колешніх вояків і зобов'язує сьогодні, як свінів одного батька і одної матері стати однодумно і одностайно в повній готовості до нових боїв, за звільнення нашої Батьківщини України, під прапором УНР.

Без різниці персональних світоглядів, чи політичних переконань, без різниці релігійної чи територіальній приваленості і походження, без різниці часу і місця служення в арміях і боротьби за нашу спільну ідею, гуртуємося у вояцьку родину, в одну українську комбатаєву організа-

зацію — Союз Українських Ветеранів, що діє на теренах Німеччини і Австрії та в інші українські ветеранські організації, що діють на теренах Франції, Англії, Канади і США, також співпрацюючи на автономних початках з Легіоном Симона Петлюри, що утворився з кол. вояків сов. армії. Це ж наші побратими від крові і кости українці, які також бились за Україну в 2-гу світову війну і рівноож перебували у лавах українських партизанських відділах, вони також вірно стояли і зараз стоять під прапором — Української Народної Республіки, під тим прапором символу нашої української державності, з яким віддав нас в бой наш Головний Отаман Симон Петлюра, з яким ми вийшли в боях з Рідної Землі, і який ми пронесли через усі роки злигодів в еміграції й воєнні бурі, який для нас зараз залишається єдиним символом і живою традицією нашої нації.

Не час, і не місце, зараз на еміграції, в таку відповідальну хвилину, дробити наші організації і звіслювати наші лави, бо це все йде тільки на користь нашим ворогам, а не Україні.

Дуже багато старої гвардії УНР залишило прапор УНР і служить чужим богам, але нехай ім буде судово українська історія.

Ми стара гвардія, а також і молода гвардія — колишні вояки советської армії, яким дорогий прапор Української Народної Республіки, мусимо закликати своїх побратимів до зміцнення почуття духа побратимства зброї, почуття військової дисципліни, до організованого життя і дисциплінованої чинності.

Йдемо на зустріч грядучим подіям в повній готовості відбороти волю нашої Батьківщини. На ваказ часу і Батьківщини ми ветерани готові.

Кол. Голова Головної Управи
СУВ.

28. X. 1953 р.
Мініваполіс

Ген. К. СМОВСЬКИЙ

Гр. НАДРЕТЬНИЙ

Як і чому працює турбіновий літак

Коли ви поринаєте з човна, то човен відштовхується у протилежному напрямку. Ось це і є приклад епохального третього закону руху, Ньютона — „Дляожної дії є рівна протидія.“ Англійський основоположник фізики ствердив цей принцип 1686 року, і показав як можна його використати. Він зробив прimitивний автомобіль, що підштовхується вперед за допомогою утікаючого струму пари. Це був прimitивний прототип сьогоднішнього турбінового рушія. Для боротьби проти нацистських танків в другій світовій війні, учени Сполучених Штатів запрягли закон Ньютона і на основі цього закону створили Базуку. — (твокостінну відкриту рурагмату) з металевою ракетою, в якій вибухова реакція проходить так, що нема віддачі назад, як це буває в звичайній рушниці чи гарматі в яких вся сила заряду вибухає так близько, що розширені гази віддають удар назад у замок. Набій базуки розвиває свою силу поступово, беручи рушійну силу з собою, а це уможливлює піхотинцю стріляти з такої гармати з плеча і невідчувати віддачі.

Так як прimitивне авто Ньютона, так і

турбіновий літак отримує рух від реакції швидко розширюваних газів. Мотор складається з трьох основних частин: 1) повітряний компресор для постачання кисню, необхідного для інтенсивної реакції горіння, 2) камера спалювання куди вбрізкується рідке паливо і 3) турбіна, яка урухомлює компресор. Рвучись до виходу, горячі гази вживають частину своєї сили для обертання турбіни, а решта газів дає поштовх літакові вперед.

Загальною помилкою є думка, що струмінь вихлопу гонить літак штовхаючи його проти повітря ззаду. Ale фактично дію вихлопу, що витікає назад супроводжує пропульсивна реакція у протилежному напрямі, що всмоктує струмінь повітря.

Продуктивність струмін зменшується в розрідженному повітрі на великій висоті. Турбіновий лінійний літак курсує тепер між Лондоном та південною Африкою, зі швидкістю 800 км на годину, в кабіні навіть не відчувається дріжання і шуму.

Струмовий (джет) літак досягнув 671 миль на годину, але є ще швидша конструкція літа-

Троти елементарної техніки

Шпигунство вчора, сьогодні, завтра

(За Бернардом Ньюмен)

Поміж всіма солдатами шпигун, здається мені, найважливішим. Коли ворог шпигуна найбільш ненавидить, то це тому, що він його найбільш всього бойтися.

ГЕОРГ V, Англійський

Шпигун на відповідальному місці замінює 20 000 солдат на фронті.

НАПОЛЕОН I

бути шпигувом це справа чоловіків.

Полковник НІКОЛАЇ

ВСТУП.

Шпигуни в ході часу.

Професія шпигуна така давня, як і цивілізація. В самих ранніх літописах людства, в літописах народів, починаючи від Єгипта і Китаю, знаходимо замітки про шпигунів. В часі кочових народів шпигунство було всіма визнаною професією. Перше оновідання про шпигувів ми знаходимо в Біблії: Мойсей жив в народі Ізраїля з Єгипту, але затримався в пустелі. Слова дас пораду Мойсееві послати лазутчиків в Землю Ханаанську. Мойсей, розуміючи всю важливість цього підприємства, сам вишукує цих агентів серед представників кожного роду і бере по одному з кожного. Наскільки важливе було це підприємство для нього, вказує те, що він бере лише солідних керівників мужів. Мойсей покладає на них завдання, що, за малою зміною, такі завдання покладаються і на сучасних шпигунів. 12 шпигувів пішли в чужі землі не залежно один від другого. Таким чином існувала надія, що, коли не всі, то деякі з них повернуться. Крім того 12 безпосередньо зібралих на місці відомостей є більш правдиві, ніж одна складена на підставі різних джерел.

Йдемо за Біблією далі. Пригадаймо історію Самсона і Делії. Деліла по праву може вважатись першою шпигункою, бо, довідавшись про слабке, уразливе, місце Самсона, вона повідомила про це філістіянам, що боялися сили Самсона більше ніж силої армії.

Як бачимо шпигунство на протязі часу стало одною з професій, лише винагорода за військо змінилася: Коли агенти Мойсея були шпигунами з патріотичних почувань, то Деліла робила це за срібло.

* * *

Серед греків, римлян та карфагенців шпигунство було також розповсюджене. Коли Спіціо зустрівся з армією Ган-

ка—де Рамджет—струмобійний Барав, де є таке просте як рура від печі, але мусить розвинути найвищу швидкість перед тим, як почне черпати повітря з достаньою швидкістю щоб операувати відповідно.

Але штука, яка гониться Струмобійним Баравом, Рамджетом потребує ще й іншого джерела сили, можливо побудованого на ракетному стартовому принципі, щоб розчинити швидкість таку, щоб уможливила працю "пічотруби". Найшвидшою реактивною рушійною силою є ракета, яка оперебяє струмовик (джет), але несе з собою свій власний запас кисню, або пальне яке містить у собі кисень, що необхідний для спалювання. Незалежно від земного покрову (шару) повітря, ракета з фотокамерою піднялася 250 миль над Мексиканською пустеллю щоб зібрати дані для літання на великих висотах. Небесна ракета (Скайракет) Догласа вилетіла знутра літака B-29 і встановила новий рекорд висоти приблизно 14 миль для відважних повітряних сил. Німецька ракета V-2 яка бомбардувала Лондон показала дорогу для швидше літа-

вібала, яка мала словів, що були тодішніми тавками, то бачив, що віякі стріли і списи не могли зупинити їх. Лише за допомогою шпигуна, що проліз серед погонячів словів він довідався що саме може настрашити словів і тоді, він переміг Ганнібаловських словів, зустрівши їх галасом і какафонією з усіх музичних інструментів римської армії. Ібо галас — це є єдине, чого боялися слова. Погонячі не змогли утримати своїх словів в покорі і самі слова допомогли римлянам отримати перемогу над Ганнібалом.

В часи Юлія Цезаря шпигунство досягло високого розвитку під керівництвом Красія. Його шпигуни працювали не тільки в далеких провінціях, але і в самому серці держави, що й стало взірцем для ЧЕКА, Г.П.У Гестапо і МВД. З того часу придворні шпигуни були при кожному палаці великих володарів. Були часи, коли вистарчало слова шпигуна або доношка, щоб підлати любу людиву тортурам.

Навіть сам Магомет посадив величезний хист до шпигунства та контршпигунства, але не дивлячись на це декілька його прахильників стали жертвами таємного зниядла, що досягло страшної сили.

В бійці під Гутатом Магометані були занепокоєні чуткою, що франковці грабують їх шатра, які були наповнені дорогоцінними речами. Вислухавши такі чутки та не перевіривши їх, Магометанська кавалерія повернулася з поля бою, щоб охоронити свої шатри. Цим самим вся армія залишила фронт. Перемога залишилась за франковцями. На жаль, ім'я цього геніального франковця неєдомо, що розпустив чутку про пограбовання магометанських шатр. Ця чутка, що внесла панику серед магометанських військ, звітувала долю всієї Європи.

Серед монгольських орд Чингіс Хана було маса шпигувів і донесників. Деякі методи шпигунства часів Чингіс-Хана вживалися і тепер: шпигун, як перебіжчик йде в ворожий табір, щоб там ввійти в довір'я і переконати, що нападу не буде. Таким чином він хоче приспівати ворога, щоб він не був приготований відбити напад, що на його готовується. Чингіс Хан використовував також торговців-шпигунів, що ходили у ворожий табір пропонуючи свої крами і тримали очі та вуха відкритими, збиравши потрібні відомості. Ще й сьогодні це добра прикруюча професія для шпигуна.

* * *

ючих чинників, або суден, які вже через десять років будуть літати з залогою. Судно (споруда) десять разів більша як ракета V-2, споряджена обрубкуватими крилами і мандруючи з найвищою піввидкістю тепер виглядає фантазією, але завтра може бути лінійником далекої віддалі.

Примітка: Джет — це по українському струмінь, бути струменем.

Анекдот: Вправність за залізою заслоною.

Одного разу Лондонський кореспондент, оглядаючи Кремль зауважив, дві олійні картини. Він запитав про першу — великої величини портрет, який виглядав, як щось дуже вартісне. Йому відповіли, що то великий російський винахідник Іванов, „який винайшов рентген, радар, бездротовий телеграф, артилерію, залізницю, свинцеві оливці, фортечно і цементоні дороги“. Потім він запитав про другий портрет, який був у десять разів більший за перший. „Це“, — йому сказали, „Петров найвелічайший винахідник“. А що ж він винайшов, — запитав кореспондент. „А він винайшов Іванова“ — відповів советчик.

В середньовіччі церква мала свою власну таємну службу. Був час, коли протестанти кожного із'їзду вважали за шпигуна. Шпигунство і тиранія була часто пов'язані поміж собою. Деспотичні методи шпигунів та агентів римської церкви (їх знищання над жертвою) якраз і викликали протестанство.

Торквемада та інквізиція піднесли шпигунство на вищий ступінь його організації. В пазурі їх агентів попадали князі і жебраки, солдати і діти. Інквізитори определяли нацистів на декілька століть, коли вони примушували віруючих доносити на своїх родичів. (Це саме робить МВД і КПСС! (Прим. складача).

Коли порівняти доносчиків інквізиції з шпигунами Кардинала Рішельє, то доносчики інквізиції здаються завадою провінційним. Про Кардинала Рішельє казало, що коли б йому шпигуни не були відомі, то він би їх винайшов.

Моріц, Маршал Саксонський, надавав шпигунам величезного значення і дав шпигунству найважливіші напрямні: „Шпигуни не можуть знати одне другого, ім даються різні завдання. Деякі з них можуть навіть належати до ворожої армії, інші лише супроводжувати її як продавці або купці. Однак, з цієї групи, мусить знати іншах, бо мусить передавати відомості від них генералу, що їх послав. Але це останнє завдання мусить бути доручене лише одній особі, яка є надійна під всіма оглядами. Ця особа перевіряється кожен день, щоб мати запевнення, що вона не передає ворожій стороні.“ В цих останніх фразах лежить сенс морінських комуністичних „ячеек“, де лише один член має звязок з іншими групами. Тут видно недовір'я комуністів навіть супроти їх власних членів.

* * *

Прообраз англійської таємної служби знайшов король Едуард III (1327-1377) у Венеції. Але певно, що перед цим були шпигуни. Альфред Великий був своїм власним шпигуном. Переодягнений співаком він ходив на офіцерські забави, щоб підслухати, що кажуть датчани. Але першим був Едуард III, що створив шпигунську організацію, яка утримувалась коштами з королівської скарбниці.

У Франції шпигунство було ве більш, як тільки союзником політичних інтриг. В Європі коли провадились війни, або їх сподівалися то для інформації потрібні були шпигуни. Вілівітон, пояснюючи причину існування шпигунства, казав: „Я хочу знати, що є по той бік гори“. — І це є основою кожного військового шпигунства. Наполеон стверджував: „шпигун на відповідному місці замінить 20 000 солдат.“ Пізвіше побачимо, що він це бліскуче довів на досвіді. Він не пехтував найгрубшої методи. Так, завданням одного з шпигунів, що працював у ворожому таборі, було знати: з ким сидить цар в останню ніч та дібати про те, щоб найбільша частина куртизанок була складена з французьких донощиків.

* * *

Таким чином, бачимо, що від великих персонажів минулого, починаючи від Моїсея і кінчаючи Наполеоном, надавали великого значення шпигунству. Шпигун може бути невідомим і непомітним, але відтак від його дій може перейти через віхи.

ЦАР ШПИГУНІВ

Такий титул дав Наполеон Карлу Шульмайстеру. І відому заперечити цього тепер, бо Шульмайстер був дійсно не перевершений шпигуном минулого і сучасного. Певно обставини сприяли йому: це був час революції, а потім наполеоновських війн, час, що давав хитрій безсердечній, розумінній людині зробити кар'єру.

Шульмайстер народився в 1770 році біля Страсбургу. Він був сином лютеранського пастора, але видавав себе за нащадка угорського шляхтича. В доказ цьому він вмівав документів, засіяні вінами самим. Оженившись на дівчині з околиць Страсбургу. Шульмайстер відкрив незвичайну крам-

ничку залізних товарів. Скорі він розбагатів, зде ве за допомогою чесного ведення своєї крамнички, — він став шмуглером контрабандних крамів. Ельзас, що був прокордонною, провінцією, був місцем переведення багатьох контрабандних сплавів. В очах мешканців цієї провінції це не вважалось за злочин.

Як спритним шмуглером і контрабандистом, Шульмайстрем зацікавився генерал Саварі і зробив його своїм сексотом (шпітцем). Після декількох маліх завдань, Шульмайстру дали більше завдання, а саме: відоме в історії під назвою „справи Герцога Егейського“.

Це було в 1804 р. коли Наполеон склав під час революції і досяг імператорської корони. При цьому він мав остерігатися залишків виганеної, родини Бурбонів, що могла досягти на трон. Вона, по суті, була неміця, щоб тегатися з Наполеоном, але могла бути використана ворогами Наполеона, в боротьбі з ним. Одним з родини Бурбонів був Герцог Егейський, що перебував в Німеччині. Наполеон рахував, що суворі заходи відносно одного нащадка цієї родини будуть служити прикладом для всіх інших.

Шульмайстер дістав завдання заманити Герцога на французьку землю. Для виконання цього, Шульмайстер послуговувався військовою тактикою: довідатись про слабке місце ворога. Таким слабким місцем Герцога було його залипання до однієї красуні, що мешкала в Штрасбурзі. Шульмайстер привіз її в південну частину Ельзасу і поселив близько французького кордону. За тим він зфальшивав лист від цієї красуні до герцога, де вона під час просила визволити її від „мучителів“. Герцог виказався як справжній закоханий. Він відповів, що приде визволити і виведе її від свободи. Герцог не прямусив довго на себе чекати, і виrushив в напрямі, бажаному Шульмайстрові. Підручні останнього скопили веєщного закоханого герцога задовго до того, як він мав досягти об'єкту свого кохання. Наполеон передав герцога військовому суду, а потім до розстрілу. Це було довершено юридичне вбивство. На це Талеранд сказав: „Це було більше, ніж злочин — це було глупість“.

Генерал Саварі познайомив Наполеона з Шульмайстром, сказавши: „Це, сер, людина, що має мозок, але не має серця“. У Наполеона зараз же склався план, яке застосування дати цьому феномену. — Так почалася шпигунська кар'єра Шульмайстра. Подібно! до неї ми не знатомимо в історії.

Віділля Пітт втратив багато сили і англійських грошей, щоб створити коаліцію, досить сильну для затримання Наполеона. Австрія та Росія були її найважливішими членами. Наполеон не чекав, поки ця коаліція зміцніє і почав наступ.

Шульмайстер виїхав як угорський шляхтич до Відня. Він всюди казав, що його вислали з Франції, бо він був шпигуном на користь ворогів Наполеона. Молера Служба Безпеки знає що методу добре, але тоді все це було нове. Шульмайстер запропонував свої послуги австрійському командуючому генералу Маку, який мав нагоду влезти в це добре це людина поінформована у військових справах Наполеонської армії.

Шульмайстер дійсно передавав багато правдивих інформацій, які легко було перевірити. І це йому оплатилося. Через декілька місяців французький шпигун став шефом Бюро Інформації австрійської армії.

Для шпигуна це були надзвичайні досягнення. Він не тільки міг передавати Наполеонові всі інформації, але, маючи величезні матеріальні засоби, він підкуповував масу офіцерів, що його підтримували. Його роль була, до дрібних деталей, продумана. Він, наприклад, діставав сотні листів від т. з. „незадоволених“ з Франції, що його інформували про стан у Франції. Він друкував у Франції часопис, який за його вказівками, вміщував акти наполеонівські статті. Один примірник цього часопису, під час пересилання до Австрії. Маршал Мак дуже легко

попав у пастку, розставлену Шульмайстром. Він дав себе легко перекошати втому, в що він оче вірив: що Франція кипить незадоволенням, а Наполеоновська армія стойть на передодні заколоту. Шульмайстер пагіть „довів“, що Наполеон стягає свої найнаційніші частини до Франції, яби-то для подавлення наростаючого заколоту. На підставі цього, Маршал Мак виступає в напрямку Мюнхена, щоб розбити відступаючих французів. Його війська не зайшли так далеко, як натрапили на маршируючі, в східному напрямі, французькі війська. Перед тим, як почати бій, підійшли ще 3 французькі армії, які цілком оточили армію Маршала Мака. Затим були перервані зв'язки з Австрією. Натоміст французькі зв'язки з зашкілям існували. Мак відтяг війська до Ульму і французькі щупальці замкнулися. Під Ульмом майже не дійшло до бою: одна людина — Карл Шульмайстер зробив цей бій не потрібним. Тільки великий гурт австрійських офіцерів вдалося врятуватися від французького оточення. Серед них певно був і Карл Шульмайстер.

З найвеличезнішою безсромністю проліз Шульмайстер до інших військових кіл австрійської та російської армії. Коли що Наполеон не мав таких детальних відомостей про ворожу армію, як при Шульмайстру. Ще більш важливим було те, що шпигун Шульмайстер намовляв ворогів приймати стратегічні пляви, продиктовані ним самим. Це закінчеве шпигунство вело певно до перемоги Наполеона, під Аустерліцем, як і до інших перемог. Австрійці і росіяни намагалися поставити свою армію поміж армією Наполеона і його опірними пунктами. Це однаке приводило і до охорони своєї армії на дуже довгій лінії фронту, що був досить слабий. „Раніше, віж завтрашній день закінчиться, перемога буде моя“, — казав Наполеон. І це ве без підстави.

Перемога Наполеона під Аустерліцем впливала на скасування великої коаліції. „Згоріть карту Європи. Двадцять років не потребуватиме її відстою,“ — так казав Пітт. У цього була підставка до такого писемізму.

Ми бачимо, що відті не міг впливати на хід історії так, як це міг один єдиний шпигун — яким був Шульмайстер.

В міжтакі у Відні ролю Шульмайстра стала підозріла і ліше швидкий марш французів на Австрію врятував його.

Титул „Цар шпигунів“ був єдиний, котрим Наполеон нагородив Шульмайстра за його заслуги. Генерал Савари пропонував нагородити його орденом Почесного Легіону, але Наполеон відмовив, сказавши: „Золото — єдина нагорода для шпигува“. Шульмайстер став багатим чоловіком. Він займав важливі пости: він був Шефом поліції в Австрії, Генеральним Комісаром французької армії та Шефом таємної служби. Ці пости давали йому можливість ще більше багаті бути він міг іх добре використовувати.

Дехто давіться на шпигуна як на людяну меншевартишу, що як боягуз послуговується лукавою методою. Але це не так. Шпигун мусить посідати сміливість, він не має жодної підтримки від своїх товаришів, а мусить послуговуватися лише своєю спритністю. Шульмайстер посадив це і навіть мав сміливість у військовому розумінні цього слова. В бою під Вісмарі французи не виказали стійкості, іх ряди були поламані, Шульмайстер взяв 30 гусарів, пішов з ними на підступ міста і взяв його. В другій бійці він майже один втримав оборону моста. Коли в Ельзасі були неспокої, він відшукав ватажка і розстріляв його на місці, одягнув кулею, покінчивши з повстанням що могло набрати величезного маштабу.

Іронія долі, однаке, привела до того, що успіхи Шульмайстра стали причиною його падіння. Наполеон, ставши завдяки махінаціям Шульмайстра, господарем Австрії, одружився з Марією Луїзі принцесою Австрійською. Вона бачила в Шульмайстрі лише шпигуна, зрадника її батьківщини і не була прихильна до цього. Таким чином

він попав в немілості. Шульмайстр поселився в своєму маєтку. Коли щастя зрадило Наполеонові і австрійська армія заняла Ельзас, то його маєток зрівнявши гарматами пострилами, з землею, але Шульмайстер залишився вірний Наполеонові і приєднався до його під час його „100 днів“. Після Ватерлоо його заарештували, але за допомогою підкупу, стративши більшу частину свого маєтку, він втік.

Реставровані Бурбона не милували приспівників Наполеона, але Шульмайстру, який так багато зробив для військової слави Франції, вони дарували життя. Йому вівіть було дозволено відкрити тютюнову крамницю в Шрасбурзі, де він і помер 83 літнім дідом.

В році 1850, коли французький президент, пізніше Наполеон III, приїхав до Шрасбурга, він на давніх міністрів попрямував до тютюнової крамниці і сердечно потиснув руку її володаря — Шульмайстру.

Цікаво простежити: чому Наполеон, людину, що уможливлювала йому стільки перемог, нагороджував лише золотом? В той час, коли генерали, що траумфували на основі Шульмайстрових планів та махінацій, стала князями та герцогами. Пояснею лежить ве в моральном сумлінні Наполеона. З цього можна зробити наступні висновки: Шульмайстер був шпигувом — зрадником, коли зрада могла йому бути потрібною; хитрим, брутальним, безсумлівним, коли це прозалило до мети. Це буде привідома шпигуна, що нікік не пасували шляхтачу, хоча й еластичний шпигун Шульмайстер був шляхетнішим за багатьох інших брутальних придворних Наполеона. (Це буде)

Радарна станція на Ісландії

Рідко бував сонце на острові щічного льоду. Тумани густою стінкою огортають його. Вічно кипячі гейзери викидають масу пари, яка існує ніби для того, щоб відвідати у помірні ясність. Від часу до часу грохоче один з 26 вулканів острова, але цікому не заважає.

Острів має 148 000 мешканців, що з 1940 року мають свою державу незалежність і свій Парламент. Ісландія — головна твердиня в атлантичному західному об'єднанні і тому ще з 1941 року вона була інвазійована чужими військами. Спочатку прийшли англійці, а потім американці. Був час, коли на цьому островку було 80 000 військ, для розквартування котрих мусили потиснутись 148 000 місцевого населення. Тепер він війська американської повітряної флотилії мешкають в бараках біля Каліфлавіка, чудово збудованого летовища. Навколо не має пікавих ландшафтів. Вічно димлячі гейзери та величезні стоянки овець, що з перечерговою білою землею все ж таки дістають для себе якусь поживу, не є веселою картиною для очей чужинця. Середина острова не заселена. Лише узбережжя та деякі кіліметри землі, придатні для землеробства, заселені. Дороги, залишенні та шосе не існують. Таї пошо? Коли селяни хочуть іти до міста, він сідає свого шотландського поні і їде через гори та долини в напрямі міста.

На вершинах скель стоять широкопростерті радарні антени. Звідси можна „аж до Мурманська“ спостерігати море. Дійсно, як добре охороняють море ці радарні пристрії. Німецькі рибалки довідаються про це не останніми. Коли рибальські судна попадали у заборонені ісландські води то їх зараз же доганяли охоронні боти, і німецькі риболови мусили платити великий грощевий штраф або їх позбавляли рибальських знарядь.

Головне завдання всіх американських командр в Ісландії — забезпечення укриття всіх військових матеріалів та знарядь. Для цього найкраще надаються скелі, в середині котрих пороблені бункери. В другій світовій війні німецькі командування началися окупувати остров. Погрібні для п'ятої війська начали стояти вже напоготові. Але про це відті не вже незгадує і на острові німецьких моряків зустрічають так само радо як і інших. Кажуть що Ісландія мусить зарадиувати Німеччині свою самостійність. В 1940 році, коли зв'язки поміж островом і Данією не могли бути збережені, Ісландія стала самостійною. Молода держава не має свого війська, але має 300 осіб поліції, яка дбає про порядок в ній. Ісландія є членом НАТО і є єдиним державою, яка внесла свою частку до Атлантичного пакту не дівізіями військ, лише зв'язки територією, що є дуже важливою для охорони входу в Атлантику.

Джен МАЙЕН

Капітан П. ОМЕЛЯНЕНКО

Сторінка військового навчання

Лекції з тактики піхоти для старшин середнього складу

1. Засади вивчення військової справи

Засади та мета вивчення тактики:

Тактика має за мету вивчити, як діяти на війні згідно з ситуацією. Вона докладно розглядає методи найкращого застосування війська та матеріальної частини в бою.

Обстанова, як відомо, безупинно міняється, тому не змінних правил і готових шаблонів не існує і тактика їх дати не може.

Все мистецтво на війні полягає в тому, щоб схопити обстанову, зрозуміти її, обрати найпростіше і найвідповідніше рішення та твердо і послідовно довести його до кінця.

Між іншим, є ще такий вислів: „усяке рішення буде слушним, коли його твердо і послідовно довести до кінця“.

Воєнна історія має приклад, коли обиралися навіть і невірні рішення, які однаково приводили до успіху. Це пояснюється насамперед тим, що вони провадилися неухильно, твердо і, подруге, там, що ворог не зумів розгадати планів супротивника і робив якраз те, що було на руку супротивній стороні. Часто називають такі успіхи „воєнними щастям“. Але надіятися на „воєнне щастя“ взагалі не рекомендується.

З'ясувати собі обстанову і обрати рішення здається дуже просто. Але насправді виконати рішення, навіть просте, здається дуже тяжко з таких причин:

1) На війні доводиться вибирати рішення завжди в обстанові, яка ще далеко не з'ясована.

2) За обране рішення треба нести відповідальність.

3) На війні доводиться працювати в умовах постійної небезпеки та надмірного напруження.

Мимоволі виникає питання — що робити? Чекати пілковитого з'ясування ситуації? Ні в якому разі, бо „промедленіє — смерті подобно“.

Найважливіше, мати ясність свого заміру, свого рішення. Обстанову не тільки треба з'ясувати — нею треба керувати, підкоряти її собі, а для цього потрібні — рішучість і сміливість. Ніколи не треба виробляти своє рішення, базуючись на рішенні завдання за супротивника, бо це означатиме — підлеглість своєї волі волі супротивника.

Обмірювати можливі дії ворога корисно, потрібно й навіть конечно, але лише тоді, коли свій засадничий план уже схвалений і тільки треба врахувати, як ворог може перешкодити його виконанню.

Схвалене рішення повинно переводитися рішуче й настірливо.

Від старшина вимагається: 1) вміти обрати відповідальне рішення та 2) вміти передавати свої рішення підлеглим у формі наказу.

В наказі треба кожному коротко, але ясно з'ясувати обстанову й зазначити цілі, яких треба добитися.

Але для цього старшина повинен бути певен себе, своїх сил. Досягнути цього можливо єдиним глибоким обміркованим знанням своєї справи і тих засобів, якими він диспонує.

Конче потрібно старшині виробити самостійність мислення, бо без цього всі набуті знання будуть зайві, мертві.

Вивчення тактики полягає, поперше, — в досконалому знанні властивостей кожного окремого роду війська, умов застосування його, особливо після останньої світової війни, і, подруге. — в висненні ролі кожного роду війська в майбутній війні.

Візьмемо такий приклад. У війну 1914-18 рр. такий рід зброї, як міномети (тяжкі й середні), в царській армії не були у пошані, бо не вміли їх використовувати. Най-

більше вони були уживані у позиційних боях. У війну 1939-45 рр. міномети відограли колosalну роль. Але в деяких арміях їм виявляли належну увагу аж до 1939 р. Це пояснюється тим, що немірно опішні були дії цього роду зброї в першу світову війну.

Також довгий час не вміли застосовувати танків. У всіх західних арміях була тенденція кидати їх у дію зевелінами групами для підтримки дрібних піхотних частин під час атаки. Вживання маси танків, танкові глибокі рейди уявлялися туманно, бо дії танків без прикриття піхоти засадничо відкидалася. Лише з появою мотомеханізованих частин ця проблема була вирішена.

При цьому особливо важливо не піддасти під вплив рутини. Це здається в умінні своєчасно викинути із свого поняття те, що вже віджило, що вже не вернеться. Це обумовлюється різницею епох. Нові умови вимагають до життя нові форми.

Роль великих полководців і полягає в тому, що вони перші зрозуміли зміну умов провадження війни та бою. Тяжко, дуже тяжко відмовитися від старого, до чого людина звикла, бо це результат властивостей людини. Людина не любить переучуватися. Це треба пам'ятати, щоб не стати рабом своїх звичок.

Після першої світової війни польові статути всіх армій планували ці авіації, головним чином у глибокому запіллі ворога. Під час бою авіація мала завдання бомбити запілля передових частин ворога. Безпосередні дії на передовій лінії уявлялися туманно.

Вказівки в польовому статуті советської армії щодо бою за населені пункти теж застаріли. В боях під Сталінградом виявилися нові форми проведення боїв за місто.

Звичайно, нові форми боїв виникають переважно, але не завжди, в зв'язку з розвитком техніки. Треба зазначити, що не все старе віджило. Так, люди живуть під впливом рутини. Французький та англійський генштаби поплатилися за це, коли розраховували свої плани під впливом війни 1914-18 рр. і надіялися на лінію Мажино, як на кам'яну гору.

Коли ми розглянемо в наші часи статті українських військових публіцистів або тих, що пишуть на воєнні теми, то побачимо явний симптом рутини. Ім так і здається, що майбутня війча буде копією війни 1941-45 рр. На нашу думку, початок нової війни може бути подібний до позиційної війни 1914-19 рр.

І ще про рутину. Ми відхрещуємося від самої назви „політична робота“. А, між іншим, „політична робота“ теж рід зброї, тільки духовий і дуже важливий. Без цього роду зброї не можна війни виграти, а ми за інтереси, сплю законів рутини, і досі нехтуємо ним.

Родів війська тепер сім — піхота, артилерія, кавалерія, авіація, мотомехчастини, технічно-інженерне військо, військо зв'язку та командування. Це в грубому обчисленні.

Після вивчення тактики родів війська приступають до вивчення загальної тактики. Завдання останньої — вивчити взаємодії родів війська. При вивчанні загальної тактики не треба вдаватися в дрібні дії кожного окремого роду війська, а лише добиватися найкращої взаємодії частин.

Найменшим з'єднанням, в якому є всі роди війська, є дивізія, а тому вивчення загальної тактики, власне, базується на вивчені дій дивізії в різних умовах бою.

Вивчення провадження великих з'єднань — корпусів та армій — є предметом вищої тактики або оперативного мистецтва.

Переведення війни на всьому озброєному фронті являє собою предмет стратегії.

Провадження війни в цілому ва озброєному, політичному та економічному фронтах, в якому беруть участь весь народ і всі економічні засоби країни, є предметом вищої науки про війну.

ІІ. Загальні засади

І досі піхота—основний рід війська. Бойовий статут соцістської армії визначає піхоту так: „Піхота—найчисельніший рід війська. Вона найбільшою мірою відбиває бойову міць армії, а також бойову міць держави. Успішні дії піхоти вирішують кінцевий успіх бою.“ Головне завдання інших родів війська—сприяння піхоті у виконанні бойових завдань. Як бачимо, значення піхоти, не зважаючи на розвиток авіаційних, танкових та мототехніческих, залишилося таким, яким було й раніше. Тільки робота піхоти стала складнішою, а її надмірне розчленування під час бою вимагає більшої індивідуальної підготовки окремого вояка. Можна гадати, що піхота й тепер становить половину всіх армій.

Піхотинець це борець у точному розумінні цього слова. Він приносить рішення на полі бою або залишає боротьбу незакінченою. Його моральний стан та його сила готовути шлях до перемоги. Мужність, витривалість і готовість повести втрати — для нього закон. Лучше піхота може захопити та отримати місцевість. Інші роди війська тільки допомагають їй.

Найкраща повітряна та наземна розвідка будуть зайві, якщо піхота не зможе їх використати. Найсильніша артилерія, яка відмінно стріляє, не може дати перемоги, коли піхота не зуміє посунутися наперед. Ні одної бойової операції неможливо перевести без піхоти. А тому ніякі технічні новини не можуть замінити піхоти.

ВИГРАТИ БІЙ НЕ МОЖНА НІ ПИСАННЯМ НАКАЗІВ, НІ МАШИНАМИ, А ЛІШЕ ЛЮДЬМИ І ЇХНІМ МОРАЛЬНИМ СТАНОМ.

Коротко кажучи, завдання піхоти такі: наступати на ворога, нападати на нього, збороти його або міцно тримати місцевість, яку їй довірили. Як колись при наступі колонами бій вирішувався ударом багнетів, так і тепер, при повному розчленуванні строю, боротьба рішиться ударом людини проти людини, і так залишатиметься либо ж назавжди.

Сучасні війни провядять народи загалом, не одні лише армії, як було колись, тому можна сказати: якість сучасної піхоти більшою мірою залежить від військових якостей самого народу.

Є такий вислів: „Чим вище народ, тим вище його піхота“.

Щоб визначити якість піхоти будь-якої сучасної армії, треба розглядати характеристичні властивості народу цієї країни. Цінність піхоти залежить також і від її старшин. Обов'язок сучасного старшини в піхоті дуже тяжкий і вимагає від нього високих якостей.

У пресі доводиться часом читати про якість „советського вояка“. Але советська армія складається з вояків різних національностей, серед яких українці займають другу за чисельністю групу після росіян, і написане або сказане про советського вояка стосується також і українців.

Деякі чужоземці оцінюють підсоветську людину з усіх поглядів як людину пересічну, і то в кращому випадкові.

Нам особисто доводилося підготовляти за 3-місячний термін стакнових кулеметників советської армії, виключно українців. Я з гордістю запевняю, що, не зважаючи на те, що це були тоді ще малограмотні люди, виключно селяни, вони не поступилися б воякам кожної армії і, навіть більше, могли б їх перевищити своїм бойовим духом. Це було 1926-30 рр. Але нині загальна і технічна грамотність підсоветської людини така висока, що смішним здається цей елемент про пересічні здібності підсоветської людини.

На початку війни 1941-45 рр. советська піхота не була боєздатною, але та сама піхота 1942 р. грудень обстоюла Сталінград. Це вона затримала лавину вімпів. Історія цієї піхоти має найбільше зразків мужності.

Піхота володіє:

1) великою здібністю завдавати ударів своїм вогнем незакритим об'єктам,

2) особливою здібністю пересування, завдяки чому вона може:

а) пересуватися по всій місцевості,

б) бігти в розчленованих строях,

в) укриватися найнезначнішими верхностями місцевості.

3) здібністю зачепитися за місцевість, пристосувати її для ведення вогню та зробити з неї перепону для ворога.

Але піхота не володіє:

1) справжньою можливістю руйнувати матеріальні перепони,

2) достатньою можливістю завдавати ударів закритим об'єктам.

3) швидкістю пересування.

Ні одна рід війська не здібній оборонятися як піхота, бо вона спроможна своїми засобами закріпити за собою захоплену місцевість.

Але вона має обмежену наступальну здібність і діє самостійно лише в окремих випадках, потребуючи майже завжди постійної підтримки інших родів війська.

Вона скоро звォється і потребує своєчасного виводу з бою, щоб протягом кількох днів відпочинку відновити свої сили фізичні, а головне духові!

10.5.1953.

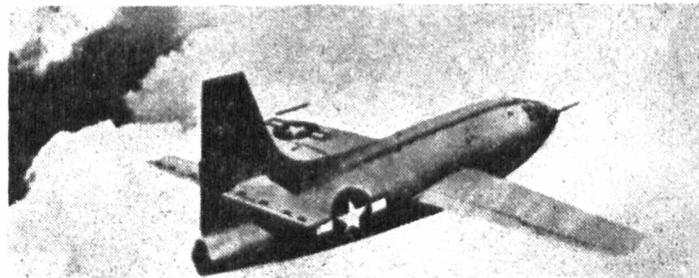
Paris. (Продовження буде)

Дорогі Побратими!

Ви, свою участю в збірці: „Великодна писанка для українського втікача з советської армії“, — створили не великий, але достатній на першу пору, — фонд, що дає тепер можливість Головній Військовій Управі ЛСП провадити працю серед українських втікачів з советської армії та уділяти їм можливу допомогу. З приводу цього, Головна Військова Управа ЛСП висловлює Вам сердечну подяку. Про використання цього фонду, Головна Військова Управа ЛСП подасть Вам звіт через пресу.

З пошаною і побратимським привітом:

Головна Військова Управа ЛСП.

„Ш Т У Р М“

військово-політичний журнал
Легіону імені Симона Петлюри
Адреса редакції і адміністрації:

„STURM“ Neu Ulm/D. Ludwigstr. 10
Dentschland

Фонд допомоги для українського втікача

* з советської армії *

С.Ш.А

1. Маль-Малюта Теодор	82. Дорош Йосип	1.00	дол.	165. Лукасевич Валентін	2.00	дол.
2. Карпова Валентина	83. Дубовий Степан	0.50	"	166. Виноград Микола	2.00	"
3. Герус Микола	84. Д'ячук Андрій	1.00	"	167. Ярмолович Леонід	1.00	"
4. Івченко Л.	85. Дмитренко Станіслав	0.50	"	168. Стольський Сі.	2.00	"
5. Джулінська А.	86. Маковійчук Анатолій	2.00	"	169. Рибалька Купрія	2.00	"
6. Колосів І.	87. Шкrebець Григорій	1.00	"	170. Ганюч Іван	2.00	"
7. Гриценко Яків	88. Лящевко Микола	1.00	"	171. Булашевський Олександр	2.00	"
8. Степаненко Галина	89. Вестеровський Степан	1.00	"	172. Лозовий Микита	1.00	"
9. Вакуленко Микита	90. Сущевко Михайло	1.00	"	173. Безиский Є.	1.00	"
10. Маль-Малюта Теодор	91. Іловега Іван	1.00	"	174. Кріссько П.	2.00	"
11. Гарашук Іван	92. Осійчук Іван	1.00	"	175. Гон Ернст	1.00	"
12. Завірюха Дмитро	93. Миросян Василь	2.00	"	176. Дехівіч П.	1.00	"
13. Рачек Федір	94. Вулгай Петро	1.00	"	177. Рузуненко Дмитро	1.00	"
14. Несікан М.	95. Калівіченко Микола	2.00	"	178. Дорош Андір	3.00	"
15. Полікарченко П.	96. Ситник Михайло	1.00	"	179. Іваню	1.00	"
16. Полікарченко Ольга	97. Ришковський Данило	2.00	"	180. Сендецький М.	1.00	"
17. Самойлов П.	98. Шаблій Микола	1.00	"	181. Мухіна Кен. Олекс	2.00	"
18. Давилович	99. Степовий Анатолій	3.00	"	182. Ішварченко Михайло	3.00	"
19. Пенкало А.	100. Удовиченський Михайло	1.00	"	183. Ген. Смовський К.	3.00	"
20. Зазулькевич В.	101. Білік Семен	1.00	"	184. Лютий Олександров	2.00	"
21. Марушак К.	102. Третячук Іван	5.00	"	185. Златоуст Віра	1.00	"
22. Ставінський В	103. Коваль Микита	1.00	"	186. Орлова Т.	1.00	"
23. Фосенський Микола	104. Осадчий Іван	3.00	"	187. Зігура Іван	1.00	"
24. Титович Василь	105. Радченко	5.00	"	188. Загородніх родина	5.00	"
25. Лазовський Сергій	106. Осійчук	1.00	"	189. Зігура Сва	1.00	"
26. Трегут Макар	107. Морошніченко	1.00	"	190. Швардью	1.00	"
27. Тищенко Павло	108. Гарасенко	1.00	"	191. Чередиличенко	1.00	"
28. Онящук Н.	109. Павленко	5.00	"	192. Литовська	2.00	"
29. Йова І.	110. Криворучко	5.00	"	193. Коваленко Віра	1.00	"
30. Климук Василь	111. Журба	1.00	"	194. Середа Люба	1.00	"
31. Кулік Степан	112. Нечін Григорій	3.00	"	195. Шістна Степан	2.00	"
32. Дос Ніна	113. Кововал	1.00	"	196. Мисько Д.	1.00	"
33. Кулик О.	114. Забадж	1.00	"	197. Мазур Волод	1.00	"
34. Мельник Йос.	115. Більк	2.00	"	198. Башак Сергій	1.00	"
35. Рудик І	116. Шкар	1.00	"	199. Пономаренко Василь	5.00	"
36. Рудик Л.	117. Копусгин	0.50	"	200. Негрийо Павло	1.00	"
37. Полаташ Олександр	118. Лукаш Ал.	0.50	"	201. Турко Іван	1.00	"
38. Булатов Емель	119. Дяченко Гр.	25.00	"	202. Бойко Олекса	1.00	"
39. Ко... Василь	120. Дяченко Ол. Ф.	5.00	"	203. Мілько Іван	1.00	"
40. Шаркий Іван	121. Деркач Ів.	5.00	"	204. Кошкада Федір	1.00	"
41. Укалонич Петро	122. Донський Іван	5.00	"	205. Маківський Харитон	1.00	"
42. Степаненко Філіпп	123. Лукаш І	2.00	"	206. Білинський Тіма	1.00	"
43. Добровський З.	124. Козюра Микола	5.00	"	207. Маєвський Валентин	1.00	"
44. Ярема Петро	125. Сацко Олекса	10.00	"	208. Кондратенко Автін	1.00	"
45. Гарфінкель Е.	126. Голін Омелько	3.00	"	209. Сивак Гали	1.00	"
46. Несенюк Іван	127. Соломаха Петро	5.00	"	210. Білоус Микола	1.00	"
47. Іван	128. Лутош Аватолій	5.00	"	211. Федченко Василь	2.00	"
48. Адачура Ядвіга	129. Петренко В.	2.00	"	212. Назаренець Таня	3.00	"
49. Даценко Павло	130. Ляшенко Микола	1.00	"	213. Бараник Олексан	5.09	"
50. Кревсун Іван	131. Кафтіанів Ваціль	1.00	"	214. Кайдан Іван	2.00	"
51. Нещадний А.	132. Лідик Микола	1.00	"	215. Поттерець Симон	1.00	"
52. Безручик Лев	133. Невідомий	1.00	"	216. Турко Василь	1.00	"
53. Ляшенко Л.	134. Пронко Василь	1.00	"	217. Назарець Дмитро	5.00	"
54. К-т Спр. УНРді у Варт.	135. Кововал Павло	1.00	"	218. Тура Микола	2.00	"
55. Прозеєн Е.	136. Рубая Йосип	2.00	"	219. Нагорний Антон	5.00	"
56. Гордієнко Г.	137. Ногач Василь	20.00	"	220. Ільченко Василь	2.00	"
57. Шинкар П.	138. Мілашов Вадим	1.00	"	221. Середа Григорій	1.00	"
58. В'юн Київ	139. Кикиш І.	1.00	"	222. Чухрай Микола	2.00	"
59. В'юн Галина	140. Симбіцький В.	2.00	"	223. Бойчук Остап	5.00	"
60. Дончевко Іван	141. Силорчук І.	1.00	"	224. Звітевко Роман	1.00	"
61. Бабеако Федір	142. Товстоплян М.	1.00	"	225. Хорс Олександр	1.00	"
62. Бражник Василь	143. Степан М.	1.00	"	226. Лисяк Теодор	2.00	"
63. Козацький Іван	144. Дубій Микола	2.00	"	227. Майдан Василь	2.00	"
64. Шайка Семен	145. невідомий	1.00	"	228. Рудий Василь	1.00	"
65. Гюбер	146. Бабечук Василь	1.00	"	229. Макогон Іван	2.00	"
66. Ржевський	147. Кужіль Юрій	1.00	"	230. Стрілець Іван	2.00	"
67. Коновал Григорій	148. Стельмісівський Андрій	0.50	"	231. Феніко Роман	3.00	"
68. Сабаташ Панас	149. Басраб Василь	1.00	"	232. Якимчук Василь	1.00	"
69. Линник Микола	150. Ростун Василь	1.00	"	233. Якимець Василь	1.00	"
70. Остроушевко Григорій	151. Маковійчук Василь	1.00	"	234. Сидоренко Григорій	1.00	"
71. Скорий Леонід	152. Дубовий Степан	0.50	"	235. Дуда Василь	1.00	"
72. Скібія Василь	153. Сміка Іван	1.00	"	236. Сарабуда Катерина	1.00	"
73. Олійник Сергій	154. Залізняк Григорій	1.00	"	237. Шойна Ганна	1.00	"
74. Карнаух Дмитро	155. Носенко Василь	1.00	"	238. Шівансько Ачатель	10.00	"
75. Доманчук Катерина	156. Дмитренко Андрій	1.00	"	229. Приймак Олекса	1.00	"
76. Мух Лука	157. Гелівковський	1.00	"	240. Посипайлло Іван	1.00	"
77. Юсип Марія	158. Дорошенко Стасі	0.25	"	241. Рибальченко Микола	1.00	"
78. В'юн Всесловод	159. Івашенко Ольга	1.00	"	442. Кучеренко Микола	1.00	"
79. Денинк Панас	160. Олександренко П.	0.25	"	243. Деміш Федір	1.00	"
80. Пилипів Іван	161. Ворошилов Іван	1.00	"	244. Крашко Іван	1.00	"
81. Михайлівський Д.	162. Низька Мирослав	5.00	"	245. Бойко В.	1.00	"
	163. Губей Джон	3.00	"	246. Кива Василь	5.00	"
	164. Шевчук Василь	2.00	"			

(Далі буде)

З М И С Т :

1. Передова — Будьмо пильні супроти ворога. ст. 1
 2. Відозва колишніх воїків совєтської армії,
що перебувають у Великобританії до сучасних
воїків совєтської армії. ст. 3.
 3. З'їзд Краєвої Організації Легіону Симона
Петлюри у Великобританії — Інформаційне
повідомлення. ст. 4.
 4. Привітання З'їзду Українського
Антикомуністичного Об'єднання Колишніх
Військовиків Сов. Армії у Великобританії від
Проф. — Полк. Гр. Токаєва. ст. 4.
 5. Ген. ДЖЕМС А. ВАН ФЛІТ — Правда про
Корею. ст. 5.
 6. Л. КОХ — Сучасний стан воєнно-морської
флоти ССР. ст. 9.
 7. В. ДОНЕЦЬ — Христові походи. ст. 10.
 8. Звернення Генерала К. СМОВСЬКОГО
до Старої Гвардії УНР. ст. 11.
 9. Як і чому працює турбіновий літак, ст. 11.
 10. Ніпигунство вчора, сьогодні, завтра
(за Б. Ньюмен). ст. 12.
 11. Радарна станція в Ісландії. ст. 14.
 12. Капітан П. ОМЕЛЯНЕНКО — Лекції з тактики. ст. 15.
 13. До дійсних членів, членів добродів
і прихильників ЛСН. ст. 16.
- На обкладенці — американський крейсер
обстрілює комуністичні позиції на побережжі
Північної Кореї.

**■ Набувайте „ШТУРМ“ у Місцевих Відділах Легіону Симона Петлюри
та в уповноважених і мольпортерів „Українських Вістей“ ■**

— Ціна одного примірника журналу „ШТУРМ“ —

Австралія.	0:02:05 австр. фунт.
Австрія.	5 австр. шіл.
Аргентина.	2,5 арген. пез.
Бельгія.	12 бельг. фри.
Бразилія.	8 браз. круз.
Великобританія.	0:02:00 англ. фунт.
Голландія.	1 гол. гульд.
Канада.	30 кан. центів
Німеччина.	1 нім. марка
США.	30 амер. цент.
Франція.	80 франків